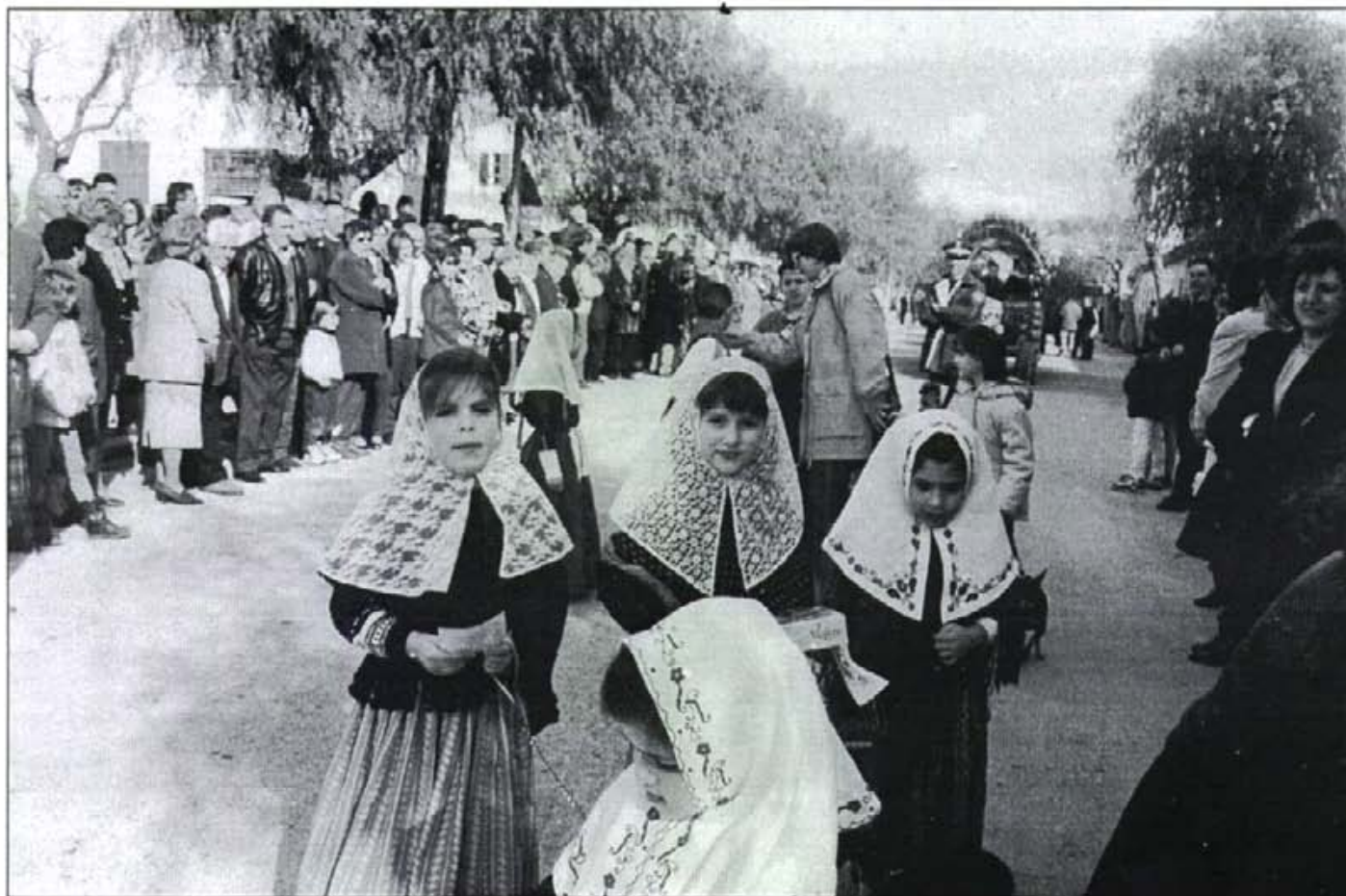

BONA PAU

PAU'S GONNA

Nº. 540 - Any XLVI - MONTUÏRI - FEBRER - 1998

Instantànies de la cavalcada de Sant Antoni ↑ i de l'entrega de regals dels Reis ↓

- Els municipals seran localitzables les 24 hores del dia.

- Enguany "Sa Rua" acabarà amb fogueró, torrada i ball.

- Els pressuposts municipals d'enguany pugen a 453.500.000 pts. (L'oposició abandonà la sessió a l'hora de l'aprovació.)

- Es Molí des Fraret ja té capell i aspes.

- L'equip de preferent en zona de promoció.

- **Bona Pau** celebra el 46^è aniversari.

- La campanya contra la fam és problema de tots: s'espera la col·laboració de tothom.

El caire més simpàtic de les beneïdes de Sant Antoni fou la nombrosa participació de nins i nines ben petits. L'estampa és ben reveladora.

Novetat a la rua del carnaval

Enguany, una vegada acabada la rua del Carnaval, a la Plaça Vella hi haurà fogueró, ball i torrada. Començarà a les 8'30 del vespre. I a les 10 i allà mateix, es farà l'entrega dels premis als guanyadors de les diferents modalitats de participants. Una novetat que s'estrena aquest any.

Els municipals, localitzables les 24 hores del dia

Per a casos d'urgència, i sols d'urgència, els guàrdies municipals estaran a partir d'ara localitzables les 24 hores del dia. Al telèfon 64 41 25

BONA PAU Montuïri

Director: Onofre Arbona Miralles

Redactor en cap: Gabriel Gomila Jaume

Redactors i col·laboradors:

Joan Miralles i Monserrat, Catalina Sastre Pericàs, Mateu Rigo Bonet, Guillem Mas Miralles, Miquel Martorell Arbona, Gaspar Socías Mora, Antoni Mateu Socías, Onofre Torres Ramis, Melcior Nicolau Jaume, Antoni Mesquida Llinàs, Joan A. Payeras Ramonell, Joan Barceló Cerdà, Catalina Barceló Mayol, Josep Oliver Verd, Rafel Pons Mairata i Felip Munar i Munar.

Administració: Martí Ferrer Sampol
C/ Es Pujol, 5 - 07230 Montuïri - Tlf. 64 66 93

Imprimeix: Tirrena, S.A. Manacor

Depòsit legal: PM 133 - 1958

Nota: Les opinions aparegudes en els articles firmats, sols són atribuïbles als seus autors.

ES GRAONS

Neteja

L'intrèrès que demostren certes madones de casa en tenir ben neta la "carrera" ara es veurà recolzada amb el que es disposa a fer l'Ajuntament: dedicar els dies necessaris del mes de febrer a llevar totes les herbes dels carrers de Montuïri. S'esquitxaran -asseguren- i ben prest hauran desaparegudes. Així podrà ser completa la neteja.

Deixadesa

A les moltes queixes que s'han sentides, hi afegim la nostra. Ens referim a la deixadesa que sembla haver-hi per part del mateix Ajuntament per acabar la voravia de la carrera cap al camp municipal d'esports "Es Revolt". Si hi fa mal caminar els dies eixuts, els de pluja són pèssims per a aquells que han de tansitar per aquells indrets.

BREUS

Ajudes de la UE per a cultius herbacis

La Conselleria d'Agricultura, Comerç i Indústria ha obert el termini per a demanar subvencions per al cultiu d'herbacis. Les sol·licituds s'hauran de presentar des del passat 2 de gener fins al 13 de març. No obstant, si es presenten fins a 25 dies després de la data límit se'ls aplicarà una reducció de l'1 % de l'import de la subvenció per cada dia hàbil de retard. Els cultius prevists són: cereals, oleaginoses, proteaginoses, lli no tèxtil, arròs i altres.

Certamen poètic Verge de Consolació

Amb motiu de la festa del quart diumenge, a Sant Joan es convoca el certamen de poemes (mínim 14 versos). El termini acaba el 12 de març. A la nostra redecció disposam de les bases.

Un ou excepcional

En Jaume Bennassar "Carboner" va trobar dins el nieró on ponen les gallines del corral de Can Ferrando, que dona al carrer de Baix, aquest ou que ara ens mostra i que pesa 200 grams, i això que l'au que el va posar és una gallina roja de les de granja que sols deu pesar un quilo i mig. Això va succeir el passat 23 de gener. D'aquesta manera, cinc ous com aquest pesen un quilo.

Campanya contra la fam

És un problema de tots?

No és un problema de tots!

Cada any per aquestes dates Mans Unides llança la campanya de la lluita contra la fam. La nostra parròquia el segon diumenge de febrer organitza una col·lecta extraordinària per recollir fons per aquesta campanya. Cada any es recapten doblers de la gent que aquest diumenge acudeix a missa. Enguany ens agradaria sensibilitzar tota la gent per tal que vegem que el problema de la fam en el món és problema de tots. Per aquest motiu suplicam a la gent que habitualment no va a missa, que faci la seva aportació per lluitar contra aquesta terrible lacra. Mans Unides té comptes bancaris oberts per tal de facilitar aquestes aportacions. També poden passar per la rectoria a depositar el donatiu.

Creim que si ens anomenam cristians i ens sentim catòlics, no podem deixar passar aquesta ocasió per ajudar als nostres germans que pateixen. Posem en pràctica les nostres conviccions cristianes. Si cada u fa la seva aportació, les petites solucions al problema de la fam seran una solució de tots. Però si sols alguns fan la seva contribució, les petites solucions al problema de la fam no serà solució de tots.

Dins la nostra revista trobareu un sobre de Mans Unides on hi encontrareu tota la informació d'aquesta campanya.

Agraït per la vostra atenció, rebeu la meua cordial fraternitat.

Onofre Torres, rector.

Mans Unides

CAMPANYA CONTRA LA FAM

Redactors i col·laboradors celebrarem junts el 46è aniversari de Bona Pau

Dos dists de seny

Una llar acollidora

Per a moltes persones de més o manco edat, la casa, la llar és un conjunt de records que també hi viuen. Uns records que fan la casa.

A un determinat lloc s'hi asseu el germà petit, allà, el pare sol llegir el diari o mirar-hi la televisió, aquí la mare repassa la roba; les flors agraden molt a la germana major... La casa, per a ells, és un racó atractiu de la vida familiar; ve a ser el reflex i l'expressió de les persones que hi viuen.

Es troben vivendes on sempre tot està perfectament atès, cases que semblen estar perfumades.

Ara bé, se'n troben que són tot el contrari: descuidades, mal ateses; llars on no existeix gens d'ambient familiar; mestresses de casa que no hi són quasi mai; esposos per aquí i per allà, manco a ca seva; fills i filles que tampoc hi saben estar. Esposos que en lloc d'educar els seus fills els deseducuen amb la seva conducta, la qual deixa molt que desitjar; o altres que no escatimen doblers en enriquir ca seva i en canvi n'escassegen a l'hora de donar una seriosa formació als seus fills...

Al costat de llars que són exemples de perfecció, se'n troben d'altres on els esposos i esposes duen una vida ben desenfocada: famílies a les quals les manca el seny, perquè els qui la componen —sobretot pares i fills— estan molt enfora de ser la perfecta mostra del calor i de l'ambient que correspon traspuar-hi.

Salomó

Què és la música? (II)

(En el seu nivell expressiu)

En el número 537 de **Bona Pau**, a la plana nº 5, publicarem la definició d'audiició musical en el pla expressiu. La recordarem ara: escoltar música intentant descobrir el significat que hi pugui haver darrere de les notes, el que diu la peça, allò de què tracta la peça.

El significat de les notes constitutives d'una peça musical pot anomenar-se *música imitativa o descriptiva* quan intenta reproduir els sons de la naturalesa. Saint-Saëns en la seva "Dansa macabra" procura reflexar-nos l'entretopar dels ossos d'un esquelet.

Si el significat de la peça es basa en una trama d'imatges mentals que tracta d'expressar per mitjà del so, s'anomena *música de programa o programàtica*. El seu oposat és la *música absoluta o música abstracta*. Però d'aquesta darrera en parlarem en un altre treball. Per ara deixem-la. Així música programàtica és aquella en què l'element dramàtic o pictòric està en primer pla. Exemple del primer cas, el de l'element dramàtic, seria l'obra titulada "Escenes infantils" de Schumann, la qual duu com subtítols a les diverses parts de la peça aquests: "De països i gents estranyes", "Conte curiós", "Nin que implora", "El cavallet de fusta", "Nin que s'adorm", etc. Exemple del segon cas, el de l'element pictòric, pot ésser "Les quatre estacions" de Vivaldi, on el títol és tan clar que no necessita explicació ulterior.

És difícil de traçar la línia divisòria entre música descriptiva i música programàtica en bastants de casos. Per això la tendència actual és la d'usar més la segona expressió en perjudici de la primera. Per ràdio, normalment o més freqüentment, sentirem anunciar música de programa encara que acte seguit vos llegeixin el títol d'una cançó de Rossini en què dues sopranos molen a duo com dos moixos. L'única lletra cantada és *miau!* i mai no es concreta si el primer miau és el del moix i el segon de la moixa, o viceversa. Aquesta falta de concreció programàtica però sí imitativa de la naturalesa no ha fet anunciar al locutor *música descriptiva*, sinó que també aquí l'ha qualificada de *música de programa*.

L'actitud de l'oient en el pla expressiu ha de ser més atenta, més conscient, més entenedora, més esforcada que en el pur

pla sensual. En aquest, a l'oient li basta deixar-se endur pels sons i prou, com es criguérem en el primer treball. El pla expressiu suposa i representa una major maduració musical en l'aficionat; representa, sens dubte, un pas endavant.

A l'article citat just al començament d'aquest treball també afegírem que el pla expressiu és origen de controvèrsies entre els músics. Aquestes discussions van des dels autors que neguen l'existència d'intenció descriptiva a qualsevol música digna d'aquest nom (són els músics abstractes dels quals ja en parlarem), passant pels qui opinen que precisar el contingut expressiu musical és molt difícil, fins a les ànimes cànides, així les anomena Aaron Copland—record la seva obra *Como escuchar la música*, matèria prima, base i punt de partida d'aquests treballs—, les quals necessiten que la música sempre signifiqui alguna cosa i com més concreta, millor. A aquestes ànimes ja no els és suficient que el primer tema de la *Novena Simfonia* de Beethoven expressi una sensació d'energia, de vigor i fins i tot de violència, si voleu. Ells gusten de què signifiqui "el cop de maça fatal de la vida". Una vegada un senyor m'explicà l'emoció viscuda escoltant l'*Obertura de 1812* de Txaikovsky, on s'expressa la invasió de Rússia per les tropes napoleòniques. Li havien explicat el programa tan bé que fins s'havia pogut fer càrrec de les estratègies bèl·liques de Napoleó. Això és massa!

On rau la dificultat? La música certament vol dir alguna cosa, opina A. Copland, però ho diu amb sons, silencis, ritmes, timbres, melodies, etc. i no amb paraules catalogades en diccionaris lingüístics, expressives dels nostres continguts mentals. Voler entaular una relació exacta so-paraula no tan sols és difícil sinó impossible. Si llegim alguna crítica musical, fixem-nos en l'esforç fet pel periodista per comunicar, no el que va entendre (als concerts no s'hi va a entendre) sinó el que va escoltar i l'emocionà per causa de l'escolta. Si llegim alguna crítica musical ben feta és possible tenir la impressió de lletrejar paraules massa abstractes, flotants, fugisseres, de caminar un poc pels núvols. I és que no es pot fer més, i qui fa més, erra. No es correspon amb exactitud de significat sons i paraules, com tampoc ho fan co-

lors i dibuix en pintura.

La música només expressa conceptes generals: serenitat, exuberància, pesar, triomf, furor, delícia, tristesa i molts altres estats d'ànim. I quan descriu elements dramàtics o pictòrics? Passa cosa semblant als estats d'ànim, no hi cerquem més. Conformem-nos en veure-hi esbossos, insinuacions, referències; no hi busquem escenes clares com en un escenari de teatre o paisatges ben delineats contemplats des d'un mirador estratègicament situat en un dia net i clar.

Posem un exemple il·luminador. El músic francès Debussy compongué entre 1897 i 1899 una obra titulada *Nocturns* en tres temps, *Núvols, Festes, Sirenes*. El propi compositor va redactar un comentari que copiaré, encara que traduït: "El títol de *Nocturns* vol tenir aquí un sentit més general i, sobretot, més decoratiu. No es tracta, doncs, de l'habitual forma de "nocturn" (és una manera de compondre música per a piano en què la mà dreta toca la melodia i la mà esquerra acompanya amb una certa forma d'arpeigs; és una tècnica molt típica de la música romàntica), sinó que tot el que aquesta paraula conté d'impressions i de llums especials. *Núvols* és l'aspecte immutable del cel, amb la marxa lenta i melancòlica dels nívols, acabant en una agonia gris, dolçament tenyida de blanc. *Festes*, és el moviment, el ritme dansant de l'atmosfera, amb bruses esclats de llum (...) *Sirenes* és el mar i el seu ritme innumerable; després, entre les ones platejades per la lluna, s'estén, riu i passa el cant misteriós de les sirenes". Fixem-nos que a *Festes* hi ha una atmosfera dansant, no uns dansaires concrets; a *Sirenes* només s'escolten els seus cants, els sers mitològics, mig dones mig peixos, ni tan sols surten en escena, no es veuen. Com hem escrit abans, la música només expressa conceptes generals i no concrecions precises.

Aterrem: pels qui ja són capaços d'escoltar música a nivell expressiu sense demanar-li impossibles poden ajudar i il·luminar aquestes definicions que responen al títol general del treball **Què és la música? en el seu nivell expressiu**.

1- La música és l'art de suggerir i relacionar vivències mitjançant la successió i juxtaposició rítmica de sons en el temps.

2- Música és el major possible poder de transmetre una emotivitat.

3- Música és un reflexe de la vida.

Josep Oliver i Verd

Els "bertsolaris" bascos i els glosadors mallorquins: les arrels d'un mateix esdevenir

Es ben veritat que, a vegades, empesos per la impressionant categoria d'aquelles persones que tenim al voltant, ens pensam que ni ha parangó possible a les actuacions pròpies. Per això és tan bo i eficaç sortir a fora i veure què és el que es congria a la resta de llocs que segueixen criteris semblants als viscuts per nosaltres. Els glosadors són persones d'una extraordinària sensibilitat, capaços de convertir en art qualsevol trivialitat, qualsevol assumpte; poden convertir en confrontació aquelles petiteses intrascendents o aquells pensaments més elevats. Però, a més, els glosadors gaudeixen d'una llicència per a poder dir tot allò que, en circumstàncies normals seria una ofensa, tot el que roman en la consciència col·lectiva però no surt mai escrit, tot el que hom pensa però no s'atreveix a dir. Per això:

"Lliberau-mos Sant Antoni
de llengo de glosador:
N'hi emprèn com un pintor
qui amb sa mateixa color
tant pinta sant com dimoni"
(Ginard, II, n.298, p.68)

Glosa

Dedicada al seu pare

Cada dia una cançó,
en general la solc fer,
i es cap des mes, sa millor
la pos en aquest paper.

Vaig néixer vilafranquer,
mon pare era glosador,
vaig notar amb una cançó,
per glosar i entonar-ho,
que a mi me guanyava bé.

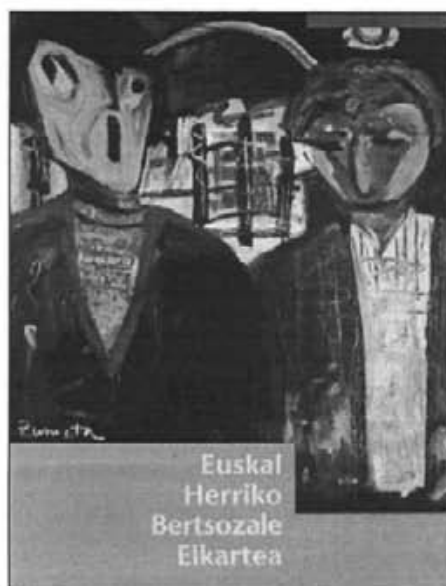
En es poble vilafranquer
sempre ho va ésser, es glosador;
venien a cercar-lo;
mai solia dir que no,
li agradava es quedar bé.

Vuitanta-dos anys va fer,
ja em pens que tenia humor,
vivía per sa cançó,
que era un gust es sentir-lo;
fins que va morir en va fer.

Amador Font

El passat mes de desembre vàrem assistir al 12è Campionat de bertsolaris celebrat a Donostia i organitzat per l'Associació de Bertsolaris ("Bertsozale elkarteko bazkide egiteko bete txartel hau") que agrupa un total de mil tres-cents socis. No em vaig saber estar de realitzar paral·lelismes, no només quant al desenvolupament de les vetllades, sinó també referits a la consideració que tenen d'ells mateixos, a la temàtica de les cançons, a la visió que tenen per tal d'enfortir i estendre el bertsolarisme, etc.

Els anys 1995, 1996 i 1997 s'havien celebrat les eliminatòries prèvies per arribar a la final, en els campionats de Gipuzkoa, Bizkaia i Navarra. En començaren 156 i n'arribaren 8 a la final. Per primera vegada una dona hi va arribar. Els finalistes tenien entre 21 i 41 anys i set d'ells tenien títol universitari. La final es va fer al Velòdrom de Donostia davant deu mil persones: des de les nou del matí que va començar fins a les vuit del vespre amb una aturada d'hora i mitja per dinar. Va ésser impressionant. El jurat, l'equip que havia preparat les proves, la premsa, els convidats de les altres comunitats, la TV en directe, etc.; una organització increïble que només el tarannà basc és capaç de dur a bon terme. Koldo Tapia, l'ànima de l'Associació, ens explicava com ha estat possible aquest miracle de la recuperació d'aquest art de la improvisació. Primer varen començar a les ikastolas -les escoles on s'aprenia en euskera- on hi havia una matèria del currículum en què s'aprenien les tècniques del glosar, de com poder dur a terme una composició, d'aprendre les rimes i el ritme, etc. Després, no hi ha cap poble del País Basc o Navarra que en les seves festes patronals no es faci un combat de bertsolaris. N'hi ha que fan més de cent combats -evidentment ben remunerats-. Depèn de la classificació del campionat poder obtenir més contractes o no, o de l'acceptació que hagi tingut l'actuació. El president dels bertsolaris, Manu Lazkano, és un home que viu intensament tot el que envolta el món del bertsolarisme. Però, a més, hi ha un altre aspecte fonamental que caracteritza i dignifica aquesta feina: La "Xenpelar Dokumenta-

zio Zentroa", un centre de documentació de tot el que fa referència a la poesia de tradició oral -Arantxa té cura d'aquest servei i és una meravella veure com es fa una feina ben feta-. Només per fer-nos-en una idea: es tracta d'un edifici de tres plantes on es classifiquen tots els materials -enregistraments, discos, CD, cassetts, llibres, reculls, biografies de tots els bertsolaris, etc.- que es van produint any rere any. És la història viva d'una cultura que es resisteix a morir i que han aconseguit que sigui més viva que mai. I aquí és on radica el fet bàsic: es treballa per a la recuperació de tot el que comporta l'essència bàsica de l'esdevenir del poble basc.

A la final que he esmentat, cada bertsolari havia d'improvisar un total de 26 estrofes, dividides en deu exercicis basats en la controvèrsia entre dos i en exercicis individuals segons uns temes, unes rimes i unes estrofes que els anaven dient. La capacitat d'improvisar, la coneixença de l'idioma, el do de la paraula, són claus per a l'èxit.

De retorn a Mallorca pensava en els nostres glosadors, tan admirats precisament al País Basc -cal recordar que el professor Miquel Sbert també ja hi havia anat fa uns anys i havia explicat i mostrat tot aquest món-, en la nostra "Associació d'Amics de la Glosa" que Pere Gil vol que comenci a rodar, una fundació que permetés recopilar tot el material dispers que hi ha sobre els glosadors. Encara està per fer i cal que ens hi posem ara mateix. Ara que encara no és massa tard. Gràcies, amics del País Basc, per la lliçó que ens heu donat!

Felip Munar i Munar

Violència a casa

Aquests últims dies els mitjans de comunicació s'han fet ressò d'un fenomen covat des de sempre, però silenciats fins ara per la nostra societat: la violència domèstica. Durant molt de temps una gran quantitat de dones han patit a la llar

vexacions posant en perill la seva vida.

És bo que la veu de la dona maltractada sigui, a la fi, escoltada per alguns sectors de la nostra societat, fins ara sords a la seva demanda de socors. Les primeres reaccions han cristal·litzat en l'adopció de mesures per part de les institucions polítiques i en la conscienciació dels ciutadans.

No obstant això, aquesta resposta és insuficient; potser podrà alleujar part del sofriment, però la resolució d'un problema tan antic i comú, exigeix una anàlisi de les causes que l'han originat i unes actuacions realistes i coherents.

Uns dels motius de la crisi de les parelles als nostres dies resideix en la mateixa estructura de la societat. Una societat neurotitzada, insatisfeta, on el que compta és la competència entre els individus i les relacions de poder. Enmig de tant d'individualisme, els homes i les dones se senten vulnerables, sols i, per tant, disposats a pagar qualsevol preu per gaudir de protecció i companyia.

En segon lloc, els mitjans de comunicació han reforçat uns ideals arquetípics sobre l'amor que no existeixen en realitat. L'amor sols es dona mitjançant la comprensió i la responsabilitat. El príncep blau del que parlen les històries no existeix.

Però... és tan dur viure sense la il·lusió de trobar-lo! A més a més altres factors han conduït una gran quantitat de dones

a acceptar el seu paper de víctimes: la manca d'autonomia personal i econòmica i el seu baix nivell cultural. Veïem, tots el dies com quasi la totalitat de les dones que han patit agressions són dones sense mitjans de subsistència, amb una baixa autoestima, per tant incapaces de fer sentir la seva veu. Com pot, sinó, una persona posar força en la seva paraula si no crueu en ella mateixa?

Això ens demana la integració d'uns nous valors per part de la nostra societat. La igualtat entre els sexes, l'autonomia personal, la solidaritat, el respecte i la tolerància s'haurien de posar en pràctica durant el procés educatiu dels infants. La família, l'escola, el poble, ofereixen un camp fèrtil per cultivar aquests valors, ja que els nins i les nines poden trobar-hi els models d'homes i dones que reproduiran quan siguin adults.

D'aquesta manera potser l'èxit de la convivència de la parella serà sols responsabilitat dels seus membres, sense necessitar de l'ajut de terceres persones ni de les institucions per protegir la seva integritat física i moral.

Petra Ramonell

Llibre nou Els jardins incendiats de Gabriel Janer Manila

Aquesta novel·la tanca un cicle de produccions encapçalada per *La dama de les boires* i que continua amb *Paradís d'orquídies* i *La vida tan obscura* on Gabriel Janer Manila aprofundeix dins les passions tèrboles i mesquines de la persona humana per treure a la llum la tràgica i fatal realitat. En *Els jardins incendiats* hi ha també les referències a la realitat col·lectiva -la dictadura, el cop d'estat del 23F, l'enveja provinciana, etc.- però amarades contínuament de dos pols aparentment antagònics: l'amor i la mort; en la novel·la sempre van units, fins i tot es complementen, com si per assolir-ne un haguéssim d'estar en possessió absoluta de l'altre.

Hi ha una crítica a l'egoisme i a la baixesa humana: "Habitàvem en un món de fantasmes perduts en un estany de convingudes falsedats". El provincialisme destructiu i barroer esdevé el punt de mira fatal de moltes actuacions de les nostres classes "altes", ço és, els nous rics i els nous i vells escriptors atents més al que poden destruir dels altres que no a la seva pròpia producció. Però també sobta, una vegada més, la perfecció de la prosa, l'enginy amb què construeix el discurs literari -ple de jocs de mirall- i la seva amarga, crua i tendra descripció de la realitat.

Guanyadora del Premi Carlemany 1997, ha esdevingut una de les novel·les més venudes aquest any i que més acceptació dels lectors ha tingut. És evident que Gabriel Janer Manila segueix estant en un gran moment de creació literària.

F. Munar

Editorial Columna.- Barcelona, 1997.
Premi Carlemany, 1997

música bar Ca Na Poeta

Carrer Major núm. 7 • Telf. 64 65 29 • Montuïri

S'ha dit que...

● Ara que es parla tant de s'igualtat de sa dona i de ses vexacions a què són sotmeses dins sa llar familiar, encara hi ha persones d'edat que recorden aquella dita dels seus padrins: "A sa mula i a sa dona, sa barriguera la fan bona". Era altre temps.

● Si no anam vius ens prendran els cotxes de Montuiri. I si no que ho diguin a dos montuïers que l'havien deixat en es carrer i en tornar-hi ja no el trobaren.

● De cada dia es veuen més alemanys pes nostres carrers, i fins i tot ja n'hi ha que s'han fet montuïers... i altres s'han apoderat d'algunes possessions i trossos de terra. Ara convé anar alerta que no es facin amb el poder municipal.

● Sa voravia que va an es camp de futbol, després d'anys encara no està enrajolada ni previst enllestir-la en es "Pla Mirall". I això que se senten moltes més queixes que no d'altres llocs que es volen millorar.

● Un grup d'un 15 joves nacionalistes des poble es congregaren a sa rotonda des creuers amb una "llanxa" pneumàtica, simulant estar a un port esportiu. Ho feren com a acte de protesta per sa decisió de s'Ajuntament de dedicar 250.000 pessetes per al iot del Rei, ja que consideren que aquests doblers molt bé es podrien destinar a cultura i a joventut. (Publicat en el "Dia de Balears").

S'ha venut ICS

Una empresa de 8 socis ha comprat el solar de la discoteca ICS per tal d'instal·lar-hi una fàbrica de productes de rebosteria, entre ells les galletes d'Inca. Sembla que la majoria dels socis són inqwers. S'hi invertiran uns 400 milions i pensen crear-hi uns 40 llocs de feina.

El batle de Montuiri ho recolza i diu que no li fa por que s'obri l'autopista de llevant, ja que creu que per aquí hi continuaran circulant cotxes i autocars turístics.

● Després d'haver llegit s'escrit anterior es partidaris de s'equip de govern (o ells mateixos) deien: "Això són es dotze apòstols que dins una barqueta remaven pes creuers".

● Altres, amb un altre to, comentaven: "Ara faran arribar la mar a Montuiri per poder-hi atracar es "barco" del Rei".

● Ses "quintes" es queixaven amb gloses a Sant Antoni perquè Bona Pau no les havia alabat sa "quintada" –positiva, segons elles– que havien fet es dia

dets innocents. S'ha de dit tot: En s'ho dir-ho foren molt educades i fins i tot aplaudides. No tant es "quintos" que amb ses seves extravagàncies tornaren batiar qualcú, que romangué ben enfadat, o enfadada. Després se'n sentí un que deia: "Qui no vol pols, que no vagi a s'era".

● Es pagesos estan contents des temps atmosfèric que ha fet pes gener. Es sembrats va d'allò millor i si no s'espenya hi haurà una bona anyada.

● En Pere "Malherba" anava tot xalest per haver sortit a sa televisió. Fins i tot es càmeres el perseguien pes mercat des dilluns. Després li feren preguntes de tot caire: familiars, polítiques, musicals, professionals i quasi l'obligaren a endevinar es futur.

● En es temps que correm també hi ha joves que estan contents de viure i treballar en es camp. Així ho afirmava una parella que viu a Son Costa. Ell abans era ciutadà i ella, anglesa. Ara es tenen per uns montuïers an es qui els agrada ferm es nostre poble.

● A l'acte de protesta contra ETA de dia 30 hi mancaren molts de montuïers. A plaça no arribaven a un centenar. Es veu que ses crides no arriben per tot... o qualcú fa ses orelles sordes.

● Encara que un poc d'amagat, hi ha preocupació entre certs pares per sa quantitat d'alcohol que es joves beven es divendres i dissabtes. I no parlem si després han de conduir!

En Xerrim

El primer nin montuïer (i segon de Mallorca) de 1998 fou en Pep Barceló, que va néixer a les 3 de la matinada de dia primer de gener.

L'Ajuntament informa

Resum de l'acta de la sessió plenària extraordinària celebrada el 13 de gener de 1998

Pressuposts municipals aprovats per a l'exercici de 1998

Ingressos

Operacions corrents

Imposts directes (IVI, IAE, vehicles, plus vàlues)	45.300.000
Imposts indirectes (construccions i altres)	12.500.000
Taxes i altres ingressos	8.463.822
Transferències corrents (de l'Estat, Com. Auton.)	49.696.292
Ingressos patrimonials (interessos i altres)	500.000

Operacions de capital

Alienació d'inversions (terrenys, immobles)	20.000.000
Tranferències decapital (obres, Pla Mirall...)	227.939.886
Passius financers (prèstecs que s'ingressen...)	89.100.000
Total ingressos	453.500.000

Despeses

Operacions corrents

Despeses de personal (nòmnes i altres)	45.359.632
Despeses de béns corrents i de serveis (material de subministres, arrendaments i altres)	43.352.435
Despeses financeres (interessos, comissions...)	9.165.000
Transferències corrents (despeses i institucions)	27.547.933

Operacions de capital

Inversions reals (adquisicions, construccions, obres Pla Mirall i altres)	325.375.000
Passius financers (devol. de capital, de préstecs)	2.700.000
Total despeses	453.500.000

PRECS I PREGUNTES

Formulats a la sessió ordinària del 9 de desembre de 1997

Del PSM

P- Com està el tema de les aigües brutes del Camí de can Pelut?

R- Els veïnats han arribat a un acord i no s'hauran de fer expropiacions. Només manca un trocet per acabar l'obra.

P- Per què les obres s'han fet a diferent situació i segons a quins terrenys?

R- És una qüestió tècnica aprovada pel govern. No és una decisió municipal.

P- D'on va sortir la idea de canviar l'Arquitecte i posar un anunci al Col·legi d'Arquitectes?

R- Per a les possibles contribucions especials, però fins al 31 de desembre continuarà el mateix.

P- Quina entitat va organitzar un rally de vehicles i per què entraren a camins privats?

R- Es desconeix.

P- Després de felicitar el Batle pels 10 anys, demana sobre determinades obres i moviments de terres.

R- El batle contesta que en general tots els montuïrers n'estan contents, menys ells (PSM i PSOE) i que no mescli les dues coses.

P- Quina gestió es preveu fer per sol·lucionar el tema de les aigües brutes de darrere el futbol?

R- ISABAN farà el clavegueram i a la propera modificació de les NNSS aquests terrenys es declararan urbans.

P- Quin és el pla de feina dels objectors de consciència?

R- (Es dona una explicació de les feines que realitzen a l'Ajuntament).

P- El canvi d'ubicació de la biblioteca, ha modificat el nombre d'usuaris?

R- A nivell de carrer es diu que ha disminuït perquè està lluny.

P- Com que hi ha ajudes del CIM per millorar les infraestructures proposam adquirir dos aparells multimedia.

R- Encara no se n'ha xerrat, però també és necessària una fotocopiadora. Sembla bé la proposta.

P- Es podrien veure les targetes de revisions ITV del vehicles municipals?

R- Segons el municipal, passen la revisió corresponent.

P- Què passa en relació a la manca de pagament de factures de montuïrers, ja que hi ha un cert malestar?

R- Arbona diu que no, que estan molt bé ara, millor que mai.

P- S'han fet gestions per adquirir qualche terreny del terme de Montuïri? R- S'estan fent estudis i gestions amb "Sa Nostra" per adquirir un terreny de la seva propietat.

P- Com està el tema del Pou del Rei?

R- En Ferrando diu que vol cedir un tros de la seva propietat per col·locar-hi el transformador i a canvi demana pas per entrar el tractor al seu terreny.

P- Sobre la finca que l'Ajuntament va comprar a Ses Rotes per a la Societat de Caçadors, com està el tema?

R- No està pagada, però es farà una compensació amb el cobrament d'una tomba.

P- Com està el recurs de Pep Buades?

R- No se sap res (segons el batle).

P- Situació de les NNSS.

R- L'Arquitecte ha dit que es reuniran aviat per aprovar les NNSS, però encara s'estan modificant les coses.

P- Sembla que s'ha perdut l'esperit de cooperació.

R- Ja s'ha fet una reunió i prest es reuniran tots a un possible ple per a dia 18, per aquesta finalitat.

P- Quines al·legacions s'han fet al pla del Pla?

R- L'Ajuntament de Montuïri no n'ha fetes.

P- Situació de les sol·licituds per a obres a façanes particulars.

R- A final d'any es durant totes les sol·licituds fins ara presentades. Aproximadament n'hi ha de 10 a 12.

Dóna la gràcies a la Correduria d'Assegurances Gomila pel Conte Curt.

P- Quan es posarà en marxa Ràdio Murta?

R- S'està posant en marxa i s'avisarà en temps per a la dinàmica a seguir.

P- Sobre llicències d'obra hi ha un mínim de quota a pagar per un import de 250.000 ptes. Això impulsarà (segons ell) a què els que facin obres per un import de 70.000 ò 80.000 ptes. que no demanin permís.

R- Fa estona que funciona així perquè es va aprovar pel ple.

Es felicita al Sr. Fiol (PP), com a regidor de fires i festes, pel desenvolupament de la fira de la perdiu d'enguany.

Del PSOE

P- Considera que hi ha un monopoli per part de l'empresa Ambulàncies Insulars, que ha estret a Creu Roja en matèria de competència deslleial quan aquesta li lleva la feina d'un malalt. Proposa que es destini l'ambulància de Montuïri per repartir el menjar a domicili i per l'ús de trasllat de malalts amb un objector (ex. un vell a l'Hospital de Manacor). Així s'estalviaria un vehicle. Demana que finalitzi el contracte amb Ambulàncies Insulars, ja que és costós i segons Insalud pot cobrir perfectament el servei. Una ambulància podria costar uns 3.500.000 de pessetes. Havent xerrat amb Andreu Matas (CIM) aquest diu que avisaran abans de finals d'any per posar-lo dins el proper pressupost.

R- La Mancomunitat del Pla fa el servei de menjador a domicili i comprarà dues ambulàncies.

(Continua a la pàgina següent)

La plaça estava plena de gent gran i menuda en el moment de repartir els presents

Els Reis Màgics

Puntualment, la nit de dia 5, arribaren a Plaça el Reis Màgics carregats de regals

L'Ajuntament informa

(Ve de la pàgina anterior)

P- A les informacions de batlia voldríem que es fessin constar els acords de la Mancomunitat des Pla que afecten a l'Ajuntament.

R- El batle manifesta estar-hi totalment d'acord.

P- Es demana una revisió del conveni de cooperació en la recaptació amb CAIB per no haver de pagar tots els impostos d'un cop, i que es fes en diverses vegades. També sol·licita la revisió de la taxa del fons en relació a les empreses que han pagat una quantia excessivament elevada.

R- Tot això s'està estudiant (segons el batle).

P- Demana al Sr. Batle que exerciti la seva funció de direcció a nivell de seguretat municipal (posar una plantilla de 3 municipals, eliminar inseguretat ciutadana...)

R- El Batle diu que ha fet les gestions com a batle per millorar la seguretat ciutadana (ex. cas Terrón). De un mode escrit i oficial no s'ha fet res en aquest sentit a nivell d'ajuntament, però ell ha fet les gestions que li corresponen com a batle.

Es fa una indicació esmentant que en el seu moment es va aprovar l'abolició del patronats i es varen crear Consells Sectorials (Cultura i Esports). I desitgen un informe abans de final d'any sobre les seves actuacions.

Prega reunir-se el Ple de la Corporació més sovint (per ex. cada mes i mig) per tal de tenir més participacions a l'Ajuntament, ja que ara no tenen mai informació de cap tipus.

per als nins i nines de Montuïri, acompanyats de molts de pàges que il·luminaven el recorregut amb bengales. Després de ser rebuts i complimentats pels batle, des de la balconada de l'Ajuntament saludaren els nins i nines i tot seguit i una vegada haver visitat el betlem de l'església, des del seu trono, instal·lat damunt els graons, feren entrega de nombrosos obsequis a la gent petita (i algun grandolàs) de Montuïri.

Beneïdes de Sant Antoni

El diumenge dia 18 tengueren lloc les tradicionals beneïdes de Sant Antoni. Ja el dissabte, dia 17, festa del Sant, a la parròquia amb un solemne ofici, es donava realçament de la festa. I el migdia

del diumenge, en Es Dau, i d'una manera semblant a la d'altres anys, es varen celebrar dites beneïdes: cavallistes, carrosses, individuals, animals grossos i petits i també gloses més o manco encertades però sortides de l'interior dels protagonistes, donaven colorit a la cavalcada. I, com no? En "quintos" en tornaren fer de la seves i les "quintes", més educades elles, s'aprofitaren per criticar aquesta publicació per disconformitat amb allò que d'elles va aparèixer —o no va sortir— en el darrer número.

El 46è aniversari de Bona Pau

Dia 24 ens reunírem en un dinar tots els qui col·laboram en l'edició i distribució de **Bona Pau**. Fòrem 36 els qui ens assegürem a la taula i encara en va manca qualcun. Amb un bon dinar, en el restaurant "Es Canto" aprofitàrem gosos per celebrar el 46è aniversari de l'aparició del primer número d'aquesta revista montuïrera.

Protesta

Dia 24 un grup d'una dotzena de joves nacionalistes del poble es congregaren a la rotonda dels Creuers amb una llança pneumàtica, simulant estar en un port esportiu. Ho feren com a acte de protesta per la decisió de l'Ajuntament per dedicar 250.000 pessetes al iot del Rei, ja que ells consideren que aquests doblers molt bé es podrien destinar a cultura i joventut.

(Continua a la pàgina següent)

Millor... i més a prop

Super Montuïri

Extens assortit

Gran varietat de productes d'alimentació

Peix fresc • Carnisseria

Xarcuteria • Fruita i verdura

"Panaderia" • Pastisseria • Rebosteria

Servei a domicili

C/ Es Dau s/n

Tlf. 64 67 60

Montuïri

(Ve de la pàgina anterior)

Capell al Molí des Fraret

Dia 29 de gener varen romandre col·locats el capell i les aspes al Molí des Fraret. Una culminació que fou visitada per Pere Sampol, Vicepresident del CIM, el qual, juntament amb el consistori montuïrer, donaren el vist i plau a aquesta millora.

Presentació d'un llibre

El segon llibre de poemes del jove autor montuïrer Lluís Servera Sitjar, "Els dies de la tendresa", fou presentat a la sala d'actes de l'Ajuntament el dia 30. Una presentació que va córrer a càrrec del nostre redactor Miquel Martorell Arbona. L'exemplar conté una cinquantena de poemes i està prologat per Joan F. Llaneras Matas.

Llibre nou

Els dies de la tendresa

Llibre de poemes de
Lluís Servera Sitjar

L'autor no podia cercar una expressió que qualificàs tan exactament el contingut del segon tom de poemes que acaba de publicar Lluís Servera Sitjar, en el qual i mitjançant aquest nou aplec de poemes desgrana i manifesta una gran sensibilitat i tendresa.

Exterioritza també l'estimació que sent del món que ens envolta, per les coses, els objectes més senzills en què ens topam cada dia, i també pels prodigis i manifestacions de la natura, com és el vent que frega els pins, el dia que neix, la pluja que banya els nostres camps... Unes composicions on es frueix dels elements més insignificants, els quals, quan els descriu, cobren un valor inusitat.

Llegir els seus poemes és traslladar-nos a un món de bondat per gaudir d'un cant a uns paratges que coneix i estima i que ens els redescobreix de bell nou, plens de misteri i suaus remors.

M.M.A.

Editat per l'autor.- Palma, 1997.- 68 pàgs.

A les beneïdes de Sant Antoni no hi mancaren escenes familiars

OMEGA
OMEGA

Cindy Crawford's choice

★
New Constellation

OMEGA
The sign of excellence

JOVITA Fermin

Conte Curt, 1997

Ja s'ha editat el llibre amb els treballs guanyadors

L'exemplar que conté els treballs guanyadors del VI Concurs de Conte Curt Sant Bartomeu 1997 acaba d'esser publicat en una edició patrocinada per la Correduria d'Assegurances Gomila, SA. La introducció apareix firmada per Antònia Garcia Pocoví on resumeix així el contingut dels tres primers guardonats:

"El primer premi, *Divendres Sant*, respon a un prototipus de persona autosufi-

cient, satisfeta del que li ha ofert la pròpia existència, orgullosa de les seves arrels familiars, conscient del lloc privilegiat que ocupa en la societat, tant en l'àmbit civil com en l'eclesiàstic, fins que, en un moment de remembrances, desemboca en un terbolí de voluptuositat incontrolable.

El segon, *L'encaixador*, presenta l'altra cara de la moneda: es tracta d'un personatge introvertit, insegur en la pròpia

vida professional i en la privada, i que es veu arrossegat per un impetuós desig d'èxit, de manera que, quan és a punt d'assolir la tan sedejada realització personal, resulta víctima de la pròpia ambició.

Totalment diferent, *El triomf de mig segle de callar*, el tercer premi, es desenvolupa dins un ambient familiar de solteria femenina, en el qual, per tal d'aconseguir les ambicions personals, semblen vàlides totes les jugades; tanmateix, al final, la trama muntada per una de les protagonistes resta al descobert".

O. Arbona

Agenda Telèfons d'interès

Aeroport (Palma)	78 90 00
Ajuntament	64 41 47
Ambulàncies (Manacor)	55 40 75
Ambulàncies (Palma)	20 41 11
Apotecaria	64 61 09
Avaries Electricitat Inca	88 00 77
Banca March	64 60 55
Banda de Música	64 65 50
Bombers (Manacor)	55 00 80
Bombers (Palma)	0 85
Bona Pau	64 66 39
Cambra Agrària	64 60 80
Camp de Futbol	64 66 00
Consultori Mèdic	64 64 00
Cooperativa Agrícola	64 61 00
Correus	64 61 68
Creu Roja (Palma)	29 50 00
Escola Pública	64 60 40
Ferrosor	64 40 04
GESA (Campos)	65 28 88
Guàrdia Civil (Algaida)	66 51 05
Guàrdia Civil (Urgències)	0 62
Hospital Manacor	84 70 00
La Caixa de Pensions	64 60 10
Local Jove	64 65 15
Local Persones Majors	64 65 66
Manescal titular	64 60 30
Menjador Persones Majors	64 60 52
Notaria Porreres	64 72 99
PAC (Vilafranca)	56 05 50
Parròquia de Montuïri	64 60 20
Puig de Sant Miquel	64 63 14
Sa Nostra	64 63 11
Societat Columbòfila	64 62 51
Son Dureta (Palma)	17 50 00
Telèfon de l'esperança	46 11 12
Urgències Mèdiques	0 61

Hotel Rural Es Figueral Nou

Es Pati de Montuïri Restaurant

*Diligent servei
Amb totes les comoditats
Acurada atenció al client
Servei de noces i banquets*

Carr. Montuïri-Sant Joan, km. 0'7 • Tlf. 64 67 64 • Montuïri

Joan Sastre Miralles "Xinet" conta retalls de la seva vida

Un home que va haver de lluitar ferm per obrir-se pas en el món

És una persona de temperament plàcid. No alça massa la veu per res. Dins un grup de persones de distints tarannàs passaria desapercebut. Abans d'expressar la seva opinió s'ho pensa bé i sempre amb molt d'esment mida les paraules. Quasi diríem que el fatalisme ha format part de la seva existència, acceptant des de nin tots els vaivens de la vida. Quan contesta a les nostres preguntes, contant-nos els anys d'infància i joventut, no s'altera massa el seu estat emocional. Ho relata com si hagués succeït a una altra persona. El pol oposat del que se senten els protagonistes principals d'alguna història. Observador i discret. Avui, als vuitanta-vuit anys, quan dóna una mirada retrospectiva, quan es gira cap al passat, el descriu amb senzillesa unes vegades divertit –poques– i a estones amb tristesa.

Assegut al nostre costat, Joan Sastre Miralles és la imatge de l'home que ja no s'espanta de res. Va néixer a Montuïri l'any 1910. Es casà amb Catalina Miralles Verger i té dues filles –Joana i Margalida– i un fill –en Joan–. Té també tres nêtes. Sap llegir i escriure.

– Què ens podeu dir dels primers anys de la vostra vida, Joan?

– Faltaven uns quants anys per arribar al 1920, jo era molt nin encara i record que juntament amb altres i tots més o manco de la mateixa edat, entre sis i vuit anys, aplegàvem maes a jornal a Son Company. Guanyàvem un velló diari fent feina de sol a sol. Tots dúiem la nostra senalleta perquè anàvem a eixut. Teníem un majoral molt grosser, que entre altres bromes feixugues ens posava escarabats

dins les nostres senalletes. Hi vaig anar tot un hivern.

– També estàreu llogat?

Al nostre interlocutor sembla que no li ha arribat bé la pregunta; les seves faccions no s'han alterat massa. Es mou lleugerament dins la butaca on seu i, al cap d'un moment, respon amb veu no massa alta.

– Sí, més envant, quan tenia nou anys em llogaren a Sa Mata Vell. Record que el primer vespre que vaig romandre a la possessió me'n vaig dur una desmamada grossa, perquè un de la casa sense voler i bromejant em féu mal. Vaig plorar tota la setmana perquè m'enyorava. He de dir també que de nin, jugant per Na Païssa, vaig caure tan malament que un ronyó quedà afectat molt seriosament, de tal manera que durant molts d'anys alguns dies o temporades em ressentia dolorosament; però era jove i ho superava com podia.

S'atura uns moments per continuar després.

– També record quan vaig fer la primera comunió. Duia unes espadenyas altes de sola d'espert fetes d'en Sion "Muix". El rector ens donà a tots els que havíem combregat una estampa grossa i una essa. No has vist com estàvem de contents!

– Éreu molt jove per estar llogat. De quines feines vos ocupàveu, quins tre-

balls vos manaven a Sa Mata?

– El meu cas no era l'únic, com suposaràs. Llavors a cada casa hi havia una nierada grossa d'al·lots. A ca meua, érem deu germans i germanes. La solució era la mateixa dins totes les famílies: llogar els fills o filles, petits o grans que no havien de menester per a les seves feines. D'aquesta manera poc o molt ajudaven a la casa. A Sa Mata Vell feia de plaça morta. Què podia fer en aquesta edat? Guardava porcs, indiots, ovelles, em comanaven feina per dins les cases... Feia el que m'ordenaven. No tenia un treball fix o concret. Feia la feina pròpia d'un plaça morta. Guanyava vuit duros a l'any i mantengut. Hi vaig estar vuit anys.

– Un bon sou. I... com transcorria la vida i el temps dins aquests anys?

– Et diré el meu cas: tots els qui estaven llogats els passava igual, feina de sol a sol tota la setmana. Els dissabtes a mitjan horabaixa embolicava la roba bruta i partia a peu cap a la vila. Tenia sort que era a prop. Si era d'hivern arribava a ca nostra en fosca. El diumenge de bon matí, a missa primera. I en sortir de missa, quan encara feia fosca, arribava a ca nostra, agafava el boliquet de roba neta i partia cap a Sa Mata Vell. I així tot l'any.

– On anàreu a escola?

– Pel que he dit abans, no vaig tenir l'oportunitat d'anar-hi molt de temps. Damunt el celler de Can Ferrando, al carrer de Baix, vaig anar amb el capellà Palou.

S'atura de xerrar un moment quan a la seva cara apareix una rialla quasi imperceptible. I continua.

– Aquest mestre va tenir molta paciència amb nosaltres –ens diu–. Algunes vegades li varen posar grava dins el pany de les portes de l'escola. Què t'he de dir...?! També els vespres vaig anar a escola amb en Toni "Patró"... N'hi havia d'altres que donaven classe els vespres, uns dels millors era l'amo en "Muliner". Record que estant a Sa Mata Vell, qualche vespre amb alguns altres al·lotets de per allà anàvem a Son Coll on hi havia na madona externa que sabia lletra i ens ensenyava a llegir.

Es digne d'admirar l'esperit que tenien els al·lots que estaven llogats en aquesta

Glosa

Gimàstica 3er Edat

Sant Antoni vos diré tot lo que mos ha passat: es local no mos han dat i jo es motiu no el sé. Gràcies a un bon company que mos ha obert un pany no hem estat al carrer

M. G. M.

època. Quasi tots, després de les feixugues feines del dia, acudien a classe els vespres fent vent, fred o brusca, amb els diferents homes de Montuiri que es dedicaven a ensenyar. Algun dia –com ja ho vàrem dir en una altra ocasió– se'ls haurà de fer un homenatge. Persones anònimes que transmetien els seus sabers –pocs o molts– als joves que no podien anar a escola de dia.

– **Continuau, Joan. I després de Sa Mata Vell?**

– Als setze anys me n'anava de pareller a Bendinat, on hi vaig estar tretze o catorze mesos. Ja em donaven cent-cinquanta duros a l'any. Però jo volia esser picapedrer i quan vaig deixar aquesta darrera possessió vaig passar a fer de manobre amb els cosins "Xinet", concretament amb mestre Gaspar i vaig treballar amb ells, cinc o sis anys. Poc abans del Moviment feia feina de pareller a Can Ferrando i durant setze anys vaig fer bigues i bovedilles de ciment armat a Can Joan "Porrerenc", treball que alternava a temporades ajudant en el conró a la meua germana Catalina, que havia quedat viuda, i amb els fills molt joves no podia atendre les seves terres. Més envant, dins els anys seixanta i durant uns vuit anys, feia feina amb el meu cosí Miquel "Xinet". Treballàvem a compte d'altres empreses dins Palma, Santa Ponça, Cala d'Or... Hi havia molta feina. La nostra consistia exclusivament en enrajolar. Anàvem i veníem cada dia amb el cotxe d'en Miquel.

– **Féreu el servei militar?**

– Sí, dues vegades. La primera em cridaren a files l'any 1933. Vaig servir a Intendència. I la segona, fou en el trenta-sis i m'agregaren a Infanteria... però...

Queda amb els ulls fixos al seu enfront, uns segons silenciosos i continua.

– El que volia dir-te és la gran diferència que hi ha de quan jo era nín a ara.

– **Això, sens dubte. De quins tipus són aquestes diferències segons vós?**

Es recolza damunt la taula que tenim devora posant-se una mà a la cara.

– Jo et diré... Llavors, com saps, des de molt nins ens vèiem obligats a sortir de ca nostra per fer feina. Era un fet, com he dit, molt corrent, però també era un drama. Era el destí de molts de nins. Feina sense esperança. Per les cases no hi havia res de més i havíem de creure els nostres pares sense protestar. Era un altre món...

Sembla que el nostre interlocutor cerca

paraules per fer-nos comprendre la tragèdia de llavors, però continuam el diàleg.

– **Abans dèieu que també vos cridaren a files el trenta-sis. Vàreu anar al front de guerra?**

– Sí, però duguérem sort que la meua unitat no prengué part a les lluites més acarnissades. A més, abans de res és necessari tornar un poc enrera i començar la història pel seu principi.

– **Endavant, tot són orelles.**

– Quan em cridaren a files, el trenta-sis, m'agregaren a Infanteria, al quarter del Carme. Estant a Palma m'arrestaren. No em donaren massa explicacions, però el motiu era polític. No m'havia ficat mai en política, però qualche vegada per divertir-me o passar el temps, anava a la Societat d'Esquerres per escoltar música o estar amb els amics. Aquest fou el motiu, supòs.

Capeja uns moments i continua.

– En el quarter del Carme vingué un oficial de la Guàrdia Civil. Dins el pati estàvem formats un grup de setanta o vuitanta soldats, tots arrestats per motius polítics. Es dirigí a nosaltres oferint-nos la llibertat si sortíem voluntaris per anar a lluitar junts amb les forces dels nacionals. Sols en va sortir un; als altres ens dugueren a treballar en la construcció d'una carretera al Mal Pas. Treballs forçats durant quatre mesos. Bé; per acabar, temps després ens allibertaren i m'enviaren al meu regiment destacat a Felanitx. No record bé si era el 37 o el 38. Un dia ens posaren tots els soldats dins el tren i directament des de Felanitx ens dugueren al moll de Palma. Embarcàrem el mateix vespre i desembarcàrem a Vinaroz. Després cap a Calatayud i llavors al front de l'Ebre.

El nostre interlocutor s'ha posat molt seriós. Els records d'aquells temps no li són agradables. La seva veu, tot i conversant baix, no s'ha alterada.

– **Què ens podeu contar del tristament famós front de l'Ebre?**

– No massa coses. Els desplaçaments a què ens vèiem obligats a fer, les temperatures, la humitat... em prostraren dins una espècie de cova. El ronyó em feia sofrir d'un mode infernal. Els companys passaven pena que acabàs fent el darrer alè allà. Els dies que podia aguantar-me sortia amb ells. Vaig dur sort que no estàvem dins un sector de molta activitat... Mira; et contaré un fet molt interessant: en carta ocasió vàrem fer un pacte amb

les forces de la República, que estaven a l'altra vorera del riu. Convinguérem en no disparar-nos, a no lluitar durant unes hores i banyar-nos tots dins de l'Ebre. I així ho férem; molts de soldats de cada bàndol es banyaren tots junts al riu. No passà res, ni un tít.

– **Quin temps estàreu al front de l'Ebre?**

– No sempre estàrem a l'Ebre; però a la Península hi vaig estar onze mesos. Des que començà el Moviment vaig estar incorporat tres anys. L'any 1940 m'operaren i extirparen el ronyó.

– **Recordau algun fet, alguna anècdota del front de l'Ebre?**

– De les coses tristes i doloroses millor no parlar-ne.

De cop, dins els seus ulls s'hi ha posat una espurna alegre.

– Però... –diu– record un fet que entre els amics en riguérem molt de temps. Un vespre, estant de guàrdia, vaig sentir un renou estrany. Vaig donar la veu d'alerta i tota la companyia es mobilità, estàrem preparats i vigilàrem tota la nit. El renou persistia i podien llescar la fosca. A l'alba, quan començàrem a veure-hi, vèrem una vaca que pasturava a prop de les nostres línies.

El qui escriu riu obertament. Ell s'ha limitat a somriure lleugerament.

– **La darrera pregunta: com definiríeu el temps de la vostra infància en poques paraules?**

Està un moment cap baix i contesta lentament.

– Dins aquells anys no hi havia cèntims, era temps de treballar durament en el camp. Vivíem d'ell. El qui podia viure dins la seva terra tenia sort. Qui més qui manco estava llogat. Aprendre un ofici era un privilegi. Els pobres eren carn venuda. Hi havia classes socials. La meitat no sabíem llegir ni escriure. Quan es gira la mirada cap enrera no pareix que hagi estat possible...

Queda en silenci. És una història més, entre les que ens han relatat, d'un home que va haver de lluitar amb duresa per obrir-se pas dins la vida, per crear una família, treure-la endavant i enfrontar-se a les adversitats d'aquell temps dins un món que anava canviant. Un món per al que tots els nostres avis han lluitat perquè fos millor.

Miquel Martorell Arbona

Antònia Fullana Miralles, llicenciada en Filologia Catalana

"Allò que més trob a faltar al poble és ambient o moguda cultural, sobretot per als joves"

N'Antònia Fullana Miralles, nascuda dia 3 de juny de 1973, és avui una jove de 24 que ja compta amb una llicenciatura de Filologia Catalana.

Ella, n'Antònia, des dels 14 anys passa els dies d'entre setmana a Palma, decisió que prengueren els seus pares per motius laborals. Però, quan arriba el cap de setmana, n'Antònia, seguint l'exemple d'altres persones en la mateixa situació, s'acosta cap a la nostra vila per reforçar el seu esperit montuïrer, al qual mai no ha deixat de banda.

De n'Antònia, tots els qui la coneixem, podem dir que és una persona de tracte amatent, desimbolta, bona amiga dels seus amics i nogensmenys de la festa.

- Antònia: quins motius et portaren a decidir-te per Filologia Catalana?

- Si he de dir la veritat, quan em vaig ficar a Filologia no sabia gairebé per què ho havia fet. A l'institut, m'agradava estudiar literatura i els consells dels professors de català m'acabaren de decidir. Llavors, una vegada dins, em va anar satisfent cada cop més.

- Partint de la teva experiència personal, què ens pot dir de la carrera assolida i de l'ambient viscut durant aquests cinc anys?

- Bé, crec que, com a totes les carreres, hi ha de tot; hi ha bons professors, d'al-

tres de no tan bons... i, fins i tot, a vegades hi ha mal ambient, però si el que fas vertaderament t'interessa i t'agrada, fa que a aquestes coses les deixis de banda.

- I ara, una vegada acabada la carrera, a què et dediques?

- Actualment tenc una beca i estic a l'Escola d'Hoteleria de la CAIB. La meua tasca consisteix a recuperar receptes antigues de la cuina tradicional mallorquina, i el primer pas per a aquesta recuperació n'és la informatització. A part, també hi faré classes de català per als alumnes.

- Antònia: com veus el present i el futur, en l'àmbit laboral, de la carrera assolida?

- En principi, semblava que era una carrera amb perspectives de feina, però avui en dia no crec que en quedi cap que gaudeixi d'aquestes característiques. Una sortida que té Filologia és l'ensenyament.

- I tu, penses dedicar-t'hi?

- Quan vaig començar la carrera creia que tenia clar que volia ser professora. Ara ja no ho veig tan clar, encara que sé que és una de les poques opcions per tenir feina segura. Ja ho veurem!

- Quines són les teves principals afecions?

- M'agrada molt el bàsquet, de fet hi vaig jugar fins als 16 anys; per això sempre que puc vaig a animar els equips de Montuïri, sobretot les sèniors, amb qui vaig jugar dos anys a la categoria de ca-

det. També m'agrada molt anar al cinema i al teatre, però són dues afecions que no sempre estan a l'abast de totes les butxaques. Gaudeixo també de fer tertúlia al cafè amb els amics. A part que és una bona manera de conèixer una mica millor les persones que t'envolten. I una altra opció per al meu temps d'oci és la lectura.

- Quin és el teu autor preferit?

- L'autor que més m'ha agradat i m'agrada és Llorenç Villalonga. No és l'únic, però la llista seria interminable: Quim Monzó, J. V. Foix, Ferran Torrent, M. Antònia Oliver, Carme Riera, García Márquez...

- Què et sembla l'ambient de Montuïri?

- Crec que a Montuïri hi ha molt bon ambient, sobretot nocturn. Però la gent que té més o manco la meua edat està molt dispersa i els caps de setmana no surt pel poble. Això sí, els dies de festa compareix tothom. Pens que això és molt normal, perquè la gent necessita canviar d'aires constantment i conèixer nova gent i nous llocs, si no, s'avorreix.

- Què trobes que li manca al nostre poble?

- Allò que més trob a faltar al poble és ambient o moguda cultural, sobretot per als joves. Els dissabtes i diumenges, si no hi ha futbol o bàsquet, tothom està avorridíssim, i això fa que la gent se'n vagi al cinema, al teatre, o bé cerqui altres opcions fora del poble.

- I què és el que més t'agrada de Montuïri?

- El que més m'atreu de Montuïri és la capacitat i facilitat que té, o tenim, de fer festa i de sentir-la. Els montuïrers i montuïreres ens sentim molt arrelats al poble i, sobretot, molt orgullosos de ser-ho. Sabem viure la festa de manera especial.

Així posàvem fi a aquesta xerrada amb n'Antònia, amiga de tothom, i de qui la sotasignat manté records indelebles.

Des d'aquí Antònia volem desitjar-te molta sort i que vegis realitzades les teves aspiracions, perquè qui treballa i lluita per elles, bé s'ho mereix. Sort!

Catalina Barceló

Poema

Les canaletes xiulen

(Recordança dels poetes grecs)

Le canaletes xiulen el perfum
i l'aire dolç retalla de blanca calç
les cimes emboçades dels ginjolars.
No puc creure, estimada Helena,
que mai anassis a Troia.
Entre foradins de plata,
s'amollen les llàgrimes de fanàs
de mil missatgers ferits de pas.
Com una mullada estona
ationa els pendents,
pateix l'amor d'un home
i les estacions.

Lluís Servera Sitjar
Hivern de 1995

La imatge d'aquesta foto, tirada des de llevant, ens dona una visió de quasi tot el poble

Alumnes del 1er Curs d'educació infantil

Mestra: Maria Neus Rotger Sastre

1ra filera, d'esquerra a dreta

Jordi Andreu Alemany

Margalida Jaume Pujol

Neus Alcolea Ribas

Maria Puigserver Massanet

Sergi Mayol Garí

Catalina Rueda Marimón

2ª filera, d'esquerra a dreta:

Antoni Bergas Forteza

Magdalena Pizà Amengual

Antoni Miralles Niell

Àfrica Bauzà Garcia-Areicollar

Alicia San Bartolomé Andrés

Antoni Nicolau Vaquer

Alumnes de 2^{on} Curs d'Educació Infantil (4 anys)

Mestra: Catalina Quetglas Sureda

1ra filera, d'esquerra a dreta:

Joana Maria Roca

Margalida Bennassar

Antònia Maria Matas

Maria Francisca Estrany

Antoni Miralles

Cecília Wulf

2ª filera, d'esquerra a dreta:

Antoni Sánchez

Bartomeu Fullana

Josep Canuto

Miquel Àngel Sansó

Maria Bel Pont

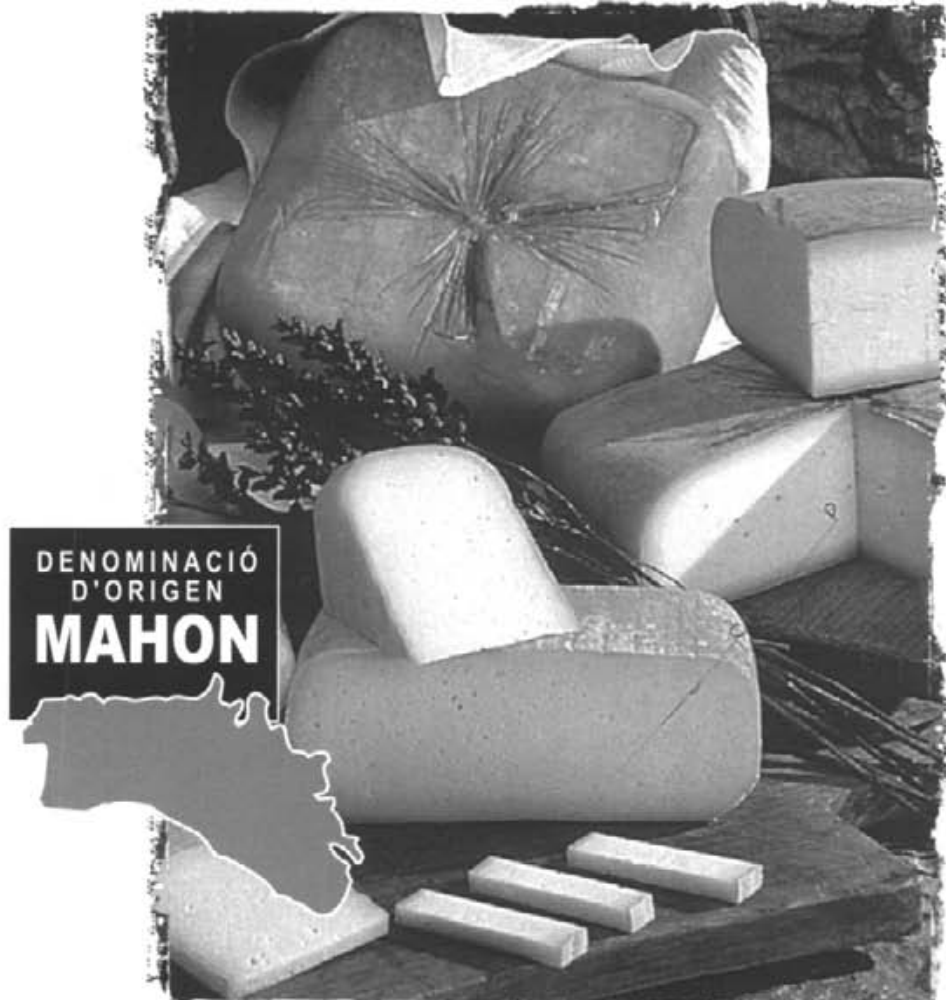
Macià Joan Manera

Joana Maria Gomila

Quica Barceló

Bartomeu Verger

Pere Servera

DENOMINACIÓ
D'ORIGEN
MAHÓN

Del seu origen, la seva denominació

La **Denominació d'Origen Mahón** és la garantia

d'una selecta recollida de llet de Menorca, d'una acurada elaboració i d'una producció controlada pel Consell Regulador, que assegurin la categoria d'un formatge de reconegut caràcter. El seu origen parla per si mateix.

Demaneu-lo. Amb tota garantia.

Producte
Balear

La Qualitat,
també a l'alimentació

GOVERN BALEAR

Conselleria d'Agricultura, Comerç i Indústria

Botigues de queviures - II

Cas Senaller - Can Toni Roca - Ca na Sampola - Ca na Mulinars - Ca l'amo en Toni Camia - Ca na Llofriva**3.- CAS SENALLER del carrer de San Fernando, avui Jaume II.**

El propietari, Jeroni Pocoví, feia anses a les senalles comprades a Artà, en piles de vint i aquesta activitat donà el nom a la botiga.

Per als al·lots, en Jeroni era molt més important perquè feia baldufes. Adquirida una d'elles, dret en candela corrien cap a la plaça Vella on el ferrer "Pelut" feia ferros de baldufa i que fossin ben punxeguts per a fer "pinsos", molts i "fondos".

En Jeroni tenia un altre atractiu per als nins. Els ensenyava a fer nusos de cap de dogal que, si ben fets, no es desfeien mai.

A la portassa de baix hi havia les sàrries de carbó per a la venda. Un incendi declarat al sostre, a la part del darrera de la casa, no afectà la botiga. Per cert, va esser l'amo en Tasà "Volandí" qui cercava l'origen del foc amb una forca.

El tenir una mula que visqué 40 anys també donà notorietat al Senaller.

El seu fill Joan, policia, casat amb na Margalida "Perulla", no continuà la tradició comercial familiar. La botiga va esser venuda a Joan Miralles "Lluco", casat amb na Margalida Gomila "Caneta". Aquests la passaren a Antoni Cerdà "Ros" i avui es troba al carrer de Palma.

4.- CAN TONI ROCA, carrer del Pou del Rei.

Botiga fundada cap als anys 30 per Antoni Verd Garau casat amb na Francisca Gomila Fiol.

L'amo en Toni, a més, era mercader, d'on no és estrany si podien assenyalar el seu establiment com un bon proveïdor de carn de pollastre i d'altres animals. També començà a vendre llet a la menuïda.

La botiga fou traspasada a en Rafel "Xibau" i la tancà fa pocs anys.

5.- CA NA SAMPOLA, carrer Major, devora Mianes.

Regentada per Sebastiana Sampol on hi infantà el fills Gabriel i Martí.

Els nins hi anaven a comprar

Al carrer Major hi havia Ca na Sampola, Ca na Mulinars i altres botigues de queviures

"Xocolata Mundial, tres pastilles un real", competidor de "Xocolata Rosselló, tres pastilles un velló". El Mundial es podia presentar en la forma de mitja lliura. Si el nin comprador d'una sola pastilla coincidía quan la botiguera encetava una mitja lliura, veia com des del paquet desfet sortia un "cromo". Si la venedora es commovia davant la mirada infantil, expectant i il·lusionada, li regalava el "cromo", aleshores era el Paradís Retrobat. Això feia que molts d'infants anassin a comprar-ne.

Més envant el negoci passà a les mans de Margalida Sastre "Pellusca", casada amb en Rafel Comas Dolç. Ells posteriorment la traspasaren a en Jaume Mayol "Rostit", casat amb na Jerònia Gomila Pocoví "Rua", el qual la tancà al retirar-se de la vida activa.

6.- CA NA MULINARS o CA N'ANDREVA, del carrer Major.

Botiga petita en un principi, però per iniciativa i treball de mestre Sion, si-neuer, negociant d'animals, pollastres i conills, esdevingué una de les botigues més ben assortides del poble i de les de més clientela de Montuiri.

Hi començà a dur segó, blat de les Índies i arribà a vendre tota casta de cereals i derivats.

Els dissabtes, en Sion Nicolau hi solia dur a vendre una dotzena de canyes mel que després, senceres o a canons, eren venudes al nins.

7.- CA L'AMO EN TONI CAMIA de sa costa des Pujol.

Era un matrimoni vell, ell descendia de Porreres, i la botiga, petita, desaparegué amb ells.

La cara superior del taulell tenia un forat, coincidint amb el calaix dels doblers i que evitava l'haver-lo d'obrir cada vegada que un client pagava. El forat, per l'erosió del temps i el freg de les monedes es féu gran. Els al·lots se'n temeren i més d'un anà a comprar amb una medalla en lloc d'una peça de quatre cèntims. Deu cèntims era el valor d'un plàtan en aquells moments.

8.- CA NA LLOFRIVA, del carrer del Pou Nou

Botiga regentada per Francisca Verd Andreu, casada amb en Xesc "Escolà", Francesc Mayol. Preferentment assortia els veïnats. En un principi en Xesc anava a comprar amb el camió del seu germà, si bé després, ja empesos els anys cinquanta, ho feia amb un "600" i un remolquet.

Sa veu de sa memòria

Entre el record i l'enyorança (i II)

Contrades

Dins aquestes evocacions, per què no recordar el Puig de Na Muda on hi duïen les bèsties mortes i tots els entorns s'omplien de corbs àvids d'assaciar la seva fam amb les despulles dels animals morts?

Per les Rotes també hi ha un comellar conegut amb el nom tan bell de Camp Donzell. Serà perquè era propietat d'un donzell? "El donzell era el jove noble encara no armat de cavaller (1). O haurà rebut el nom per l'arbut tan propi de les nostres contrades, anomenat donzell? "Planta perenne, amarga i aromàtica. Una varietat és l'*Artemisia arborescens*, menys amarga que la comú" (2).

Segons l'esmentat botànic (F. Bonafé) n'hi havia pel Puig de Sant Miquel. Cal pensar per això que el comellar ha rebut el nom degut a la proximitat de l'habitat d'aquesta planta, el nostre Puig tan estimat.

Per quasi tota la conca del Mediterrani es pot trobar aquesta planta tan bella i segons Rafel Genestar Serra n'hi ha onze castes, però crec que la més interessant és l'*Artemisia absintium*. "S'empra per aromatitzar el licor anomenat "Absintium" i també la cervesa en lloc del llúpul (3). L'absinte a Suïssa era el licor dels pobres. En castellà "ajeno", en francès "absinte".

L'inoblidable i tan recordat Premi Nobel de Literatura Albert Camus, dissortadament mort d'accident a París als 47 anys dia 4 de gener de 1960, autor de "La Peste", "Le Mite de Sisife", "Noces a Tipasa" i altres més que tant de gust donaven als lectors, precisament a "Noces a Tipasa" descriu bellament els donzells dels paisatges d'Alger:

"A los pocos pasos los ajenos nos agarran por el cuello. Su lana gris cubre las ruinas hasta más allá de lo que alcanza la vista, su esencia fermenta en el calor y de la tierra al sol asciende en toda la extensión del mundo, un alcohol generoso que hace vacilar al cielo... Ahora mismo, tan pronto como me tienda entre los absintos para hacer que su perfume penetre en mi cuerpo, tendré conciencia contra todos los prejuicios de cumplir una verdad que es la del Sol i será también la de mi muerte" (4).

Albert Camus havia nascut a Mondovi

l'any 1913. El seu pare descendia d'Alsàcia, la seva mare era menorquina. Son pare morí a la Primera Guerra Europea, a la batalla del Marne, l'any 1914. La seva mare es cuidà dels seus dos fills que havien quedat orfes de pare.

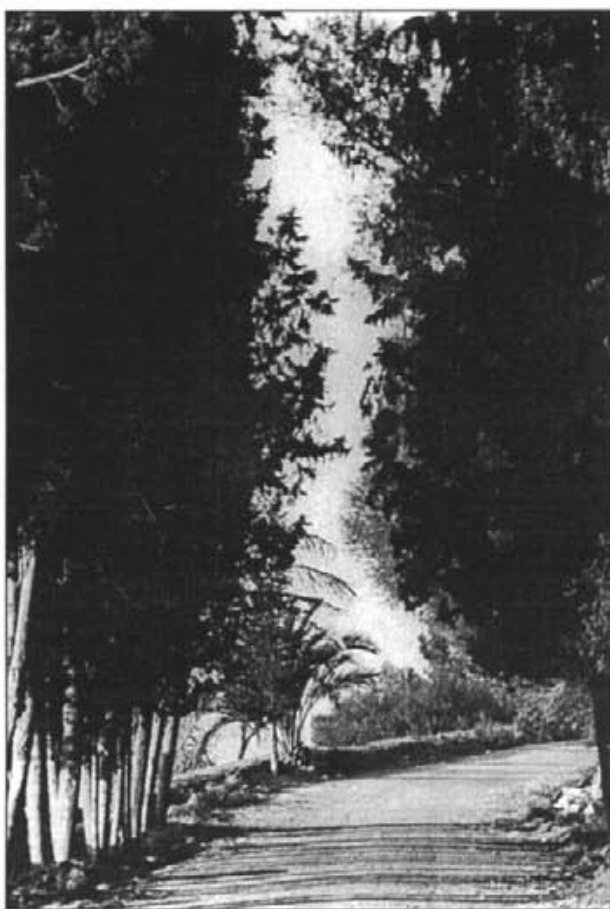
Mesclada dins els ferros del cotxe, el dia del fatídic accident, trobaren una bossa amb un manuscrit que ha estat una novel·la autobiogràfica d'Albert Camus "El primer home", publicada enguany per la seva filla Cerine, on Camus recorda amb emoció el dia de la seva Primera Comunió com un dia d'una gran pau i ple de llum, i on també té un record entranyable per a la seva mare —una dona morena, analfabeta, dolça, que li donà tot el seu amor—.

Amb el record i l'enyorança he anat pels camins de Ses Rotes, he restat silenciós davant una caseta de roter, m'he extasiat davant el paisatge trescant aquells camins que tantes vegades vaig recórrer amb l'agradable companyia de mumare. Ella, sense adonar-se'n, fou per a mi la primera gran mestra de moltes coses. Entre d'altres em donà l'amor a la terra, em féu descobrir la bellesa i l'encant de les herbes, de l'estepa-Joanna, de les plantes... fins i tot la bellesa de les flors camperoles més humils i més senzilles.

El tretze de febrer en una nit freda però estrellada, ella ja més prop de l'altra frontera i jo amb el cor trasbalsat de pena perquè veia imminent el seu traspàs, férem el darrer viatge per aquelles contrades tan estimades per tots dos.

Avui hi torn, per allà, i per aquells indrets, esculpides al vent, hi deix unes estrofes d'"Hora foscant" de Mn. Ribet:

El camí de la masia
és cap al tard, o Jesús,
ple de vostra companyia

Els xiprers i fassers just devora la Cova Celada, a la carretera del Puig, delaten un lloc tranquil i summament acollidor

com el camí d'Emaús.

Me plau el camí desert
tan dolç a mon peu, a l'hora
que tomba el jorn i m'hi perd
per sentir-vos-hi a ma vora.

Tenc l'ànima tremolosa
de sentir, a frec de mi,
la blancura rancorosa
d'una túnica de lli.

Ah! sou Vos, misteriós,
que feis la mateixa via
hora foscant; sí, sou Vos
que m'heu dit: la pau hi sia.

Baltasar Amengual

1. Diccionari Català-Valencià-Balear d'Antoni M^o Alcover.
2. "Flora de Mallorca" de Francesc Bonafé.
3. "Flora Mediterrània-Occidental" de Rafel Ginestar.
4. Traducció de l'original francès de Valentí García Yebra. 1964.

L'arada de fusta i el sembrar a eixams

Record haver sentit contar a persones majors, que el llaurar amb arada de fusta, ja fos enganxada a bústies o bé a bous o vaques es feu fins a començament d'aqueix segle.

Amb tal ormeig s'hi realitzaven gairebé totes les tasques pròpies del conreu; s'hi llaurava, s'hi treballava l'hort a més d'altres feines com és el sembrar, ja fos a soles o a eixams. Els llegums se sembraven amb el mateix llaurar. Es sembrava a solc ple i buit o bé a dos buits i un ple. Aquest sistema consisteix en que el sembrador tira llavor dins un solc si i després espera que el qui llaura faci un solc, -o dos segons com es vulgui l'amplària del buit entre tires- on no se n'hi tira. Però si bé, quan encara no havia sembradores, a vegades sembraven també a soles els cereals, generalment el blat, ordi, civada i altres grans se sembrava a eixams, que és el mateix que dir el vol a grapades o a orris.

El sembrar a eixams

El sembrar d'aqueixa manera, que sembla fàcil, per a fer-ho bé es requereix

cert aprenentatge, ja que s'ha de saber espargir el gra per damunt el terreny. De no fer-se bé, allò sembrat naixerà a redols espessos i a redols clars.

Perquè la llavor romanguí ben escampada per tot el sementer, primer s'ha de fer la cellonada. El cellonar, consisteix en fer un solc cada cinc passes. Per a fer-lo dret, es posava una canya amb un floc vermell a cada cap del tornall, cap a la qual, el llaurador, posant la vista per mig del parell amb la direcció de l'espi-gó o per enmig de les orelles si era que llauràs amb un sol animal, s'hi dirigia. Quan era a un cap i havia voltat, canava cinc passes del punt on partia per fer el següent selló. Si no es cellonà, el sembrador no tindria orientació i quedaria el gra mal compartit.

Perquè surti bé la sembrada, el sembrador ha de dur el compàs de la mateixa manera que duen els músics quan sonen corrent. Consisteix aquest ritme, en que quan el seu peu dret toca enterra ha de tirar la grapada, un pic a la seva part dreta i un pic a l'esquerra i girant la mà perquè s'escampi millor. Si és que sembri farratge i vol que surti espès, de la senalla, -la qual la porta amb un venci passat per una nansa i seu el coll- agafa la grapada a mà plena, si allò que sembla és ordí, com que aquest millor si és claret, la pren petita, si és blat i no ha de sortir ni clar ni espès la grapada s'agafa normal.

Una vegada sembrat un celló, si el dia era de bon sol el sembrador seguia es-

campant, però si perillà pluja, que el cel està ennuclat, esperava que en el llaurador li mancàs poc per acabar-lo per passar al següent. Es feia per si acàs el temps es tiràs de brusca o pluja ja que el gra espargit havia de quedar tapat. Encara que fes brusca s'havia d'acabar de llaurar tot el celló.

Actualment les sembres de llegums i cereals es realitzen amb sembradora. Si acàs a eixams qualche tros petit, si el sementer a haver de sembrar és gran es fa amb la mateixa abonadora enganxada al tractor. Temps passat però, se sembrava de la manera descrita, a més, quant el sembrat havia nascut i arrelat, amb la xapeta s'entrecavava i s'eixarcolava. Es diu eixarcolar a l'arrabassar les males herbes de dins el sembrat.

Sion Nicolau

Sa rua del carnaval

21 de febrer de 1998

A les 4'30 de l'horabaixa

Poden apuntar-se fins a un dia abans

Premis carrosses

1º 40.000 - 2º 30.000 - 3º 20.000

Premis comparses

1º 25.000 - 2º 15.000 - 3º 10.000

Premi individual

Únic: 10.000

Gratificacions als participants

10.000 pts. a totes les carrosses

5.000 pts. a cada comparsa

1.000 pts. als individuals

La partida serà de s'Hostal. Es passarà per Plaça i l'arribada, en Es Dau. Els premis s'entregaran a les 10 a la Plaça Vella

Inscripcions: a l'Ajuntament

Magatzem i Oficina:
Cart. Manacor, km. 28'5

FABRICACIÓ
DE
BALUSTRADA

Tlf. Magatzem: 64 67 44
" " : 64 60 95
" Particular : 64 61 73

07230 Montuiri (Mallorca)

LA FOTO DE MITJAN SEGLE

Davant la Sala Mariana

*Al costat de la pissarra
que anunciava la funció
teatral que aquell
diumenge d'hivern de
1945 s'havia de
representar a la Sala
Mariana s'hi fotografien
en Gabriel Sastre (†) i en
Rafel Bauçà.*

*Per la indumentària es
veu que era un dia de fred
i pel que s'albria a l'escrit
d'aquella pissarra,
comprovam que
s'anunciava que a les 9
del vespre d'aquell dia,
s'hi havia d'oferir el drama
"Marqués del Mariscal" i la
peça còmica
"Trapacerias".
Com també per la postura
que adopten els dos
joves, hem de suposar
que aleshores ells eren
intims amics.*

Records d'infantesa

"Es Cabo Sastre"

Quan enrevoltàvem el primer quart d'aquest segle que estam a punt d'acabar, per espai de bastants d'anys a Montuïri hi hagué un "cabo" de la guàrdia civil que no sols imposava respecte sinó que sempre que li era possible feia que la gent del poble observàs una rectitud així com pertoca, però també s'ha de dir que impròpia del temps que corríem. Era "Es cabo Sastre", del qual els dos fets que contaré són suficients per descriure'l.

En Pep "Poi" era un personatge singular i molt conegut per la gent del poble, tant pels petits com pels grans. Havia romàs viuudo i es va tornar casar en segones núpcies amb "n'Aloieta". Per aquest motiu el dia de les segones

noces hi havia molta de gent pel carrer. Eren bastants els joves que en feien befa —fet que era costum en aquests casos— i passejaven per amunt i per avall, sobretot pel carrer des Pujol, que era on el nuvis hi tenien ca seva. I en els seus tumults cridaven fort repetint una i altra vegada: "El Pep Aloi i n'Aloieta". El carrer estava ple de gent i molts s'aturaven davant el domicili dels novells esposos i tornaven cridar "En Pep Aloi i n'Aloieta".

Amb això compareix "es cabo Sastre", enemic del trull i de l'algaravia, i sense obrir boca entrà dins la casa del nuvis i es va dirigir a ell i li va demanar: "Teniu o no cassalla pes convidats i per tothom que hi ha davant ca vostra?"

N'Aloi li va contestar que en tenia un barral ple.

Tot seguit el "cabo" es va adreçar a tots els que hi havia al carrer i els va dir: "Ara, a beure, i sa festa s'ha acabada".

En cinc minuts no hi hagué ningú pel carrer i el silenci tornà imperar per aquell indret.

En una altra ocasió, dins son Maiol, va trobar dos caçadors amics seus. Els va fer aturar i s'assegueren tots tres. Els va demanar si havien agafat res i un d'ells obrí la taleca i li digué: "Sols hem pogut caçar això" i "això" era un colom.

Què fa el "cabo". Per amics que fossin, els va obligar a anar al "quarter" amb ell. Allà els va prendre les escope-tes i els va denunciar per aquest fet.

"Es cabo Sastre" no tenia amics.

Miquel Massanet "Parrí"

Jerònia Juan Cerdà, mestra d'escola de Montuïri

Dedicada plenament al seu treball, exercí 40 anys a Montuïri

Quan vaig llegir les esqueles del diari i vaig veure a una escrit el nom de donya Jerònia, una mena de tristor envaï el meu cor. De sobte passaren, com si d'una pel·lícula es tractàs, tots els anys de la meua infància en aquelles escoles on vaig aprendre les meves primeres lletres amb donya Jerònia.

Corrien els anys 58 quan jo era una nina de vuit. Record molt bé la figura de la mestra "Rotlo": era una dona singular, amb el seu pas aviat, sempre puntual i fidel amb les seves alumnes. Dins el nostre record hi ha una sèrie de vivències que han fet que, d'una manera o altra, ella en fos la protagonista. Qui de nosaltres no recorda el seu posat?: asseguda damunt la cadira de respall, amb els ulls dominant la classe; mirant per sobre les ulleres no se li escapava res. Quantes vènoves hauria fet mentre ens ensenyava, amb una gran paciència, "los cabos de Europa", "la regla de tres", a llegir correctament?. Aquesta era una cosa que l'obsessionava i, per això, premiava qui ho feia millor donant-li el primer lloc de la fila.

Quan arribava el mes de maig, l'escola era plena de flors i ens ensenyava les oracions i cançons per cantar a la capella de l'escola. Hi anàvem en silenci, amb un pas cerimoniós, i si alguna vegada feiem renou, sentíem els nusos de les seves mans sobre el nostre cap.

Record una vegada que una companya va posar un dragó damunt l'esquena d'una altra i ella la va castigar fent-la estar agenollada al pati amb les mans damunt el cap tot el temps de l'esplai. Vos puc assegurar que ningú mai més no va atrevir-se a tornar-ho a fer.

Per aquell temps anàvem, un cop l'any, d'excursió a la platja. Un mes abans ja ens provàvem els banyadors comprats a ca ses Aloies i, en el temps

de l'esplai, assajàvem les cançons que encara avui crec que totes sabem. Ella només es banyava els peus, menjava amb nosaltres i fins i tot aquest dia portava la randa. Anàvem amb "la Rúbia" dels Escolans i ella es posava a la vora del xofer i ens explicava, de memòria, l'itinerari que tantes vegades degué recórrer amb diferents grups.

Quan estava molt enutjada la seva paraula era "Caramba!". Aleshores tots nosaltres baixàvem el cap i no dèiem res; amb aquell monosíl·lab en teníem prou.

Una vegada ma mare va venir a buscar-me perquè Sor Isabel m'esperava a casa (jo vivia davant les escoles, a la farinera) per posar-me una injecció. Em trobà agenollada enmig de la classe i, estranyada, li preguntà a donya Jerònia el motiu. Ella respongué: "La vostra filla és un caramull de nervis; demà he d'anar a noces i els he manat deures per demà i la vostra filla en un tres i no res els ha fet i ara em desbarata les altres. No la puc castigar més, ja que els deures els ha fet bé".

Totes les alumnes l'estimàvem molt. Prova d'això és que quan se li reté un merescut homenatge, vàrem ésser molts i moltes els qui gaudíem de la seva sempre agradable companyia.

Els horabaixes anàvem a repàs a casa seva. Record don Florentino, el seu marit, qui a vegades també ens donava classe quan ella, per un motiu o altre, no podia fer-ho. Ella tenia l'entrada de la classe a

una porta que donava a una costa molt empinada. Record també un dia que va anar un moment a comprar fruita a una botiga de ses Tres Creus i quan va ésser a la meitat del carrer li va caure la bossa i totes les pomes van rodolar. Va enviar-nos a buscar-les fins al carrer de Palma. Totes hi anàrem de pressa, però el camió de mestre Miquel "Pallusco" les havia esclafades totes. Donya Jerònia va romandre tot l'horabaixa enfadada i...

Jerònia Juan Cerdà va néixer a Montuïri, el 27 de febrer de 1905. Va cursar la carrera de magisteri a Palma, i l'acabà el 1925, als vint anys. El primer destí fou Granada, després Alaró i finalment vengué a Montuïri l'any 1935, com a conseqüència d'una permuta amb una mestra d'Alaró destinada a Montuïri, i hi donà classes fins a la seva jubilació, l'any 1975. Morí dia 8 d'agost de 1997.

De tothom es sabut que es casà amb el metge Florentino, un home d'una singular simpatia i senzillesa, i que tingueren dues filles, na Victòria i n'Antònia.

La tinc dintre la retina: una falda tub grisa, una jaqueta feta a una vermella i negra, unes sabates "goriles" marrons, els cabells recollits en forma de "monyo" amb orquilles negres i uns ulls que calaven quan et miraven. A l'hivern, un abric gris llarg amb unes solapes molt grans i botons negres grossos.

Crec que ha estat una persona que ha deixat petjada a Montuïri: consagrà quasi tota la seva vida a l'ensenyament, ja que quaranta anys són molts. Les generacions més velles que nosaltres també recorden moltes anècdotes seves, però tots estan d'acord amb una cosa: va ésser una mestra singular, dedicada plenament al seu treball; tenia una manera d'ensenyar que feia que les coses t'entrassin, i no sabies per on.

La que subscriu aquestes lletres n'és una prova d'ella; malgrat faci 21 anys que visc a Campos, em sent una bona montuïrera.

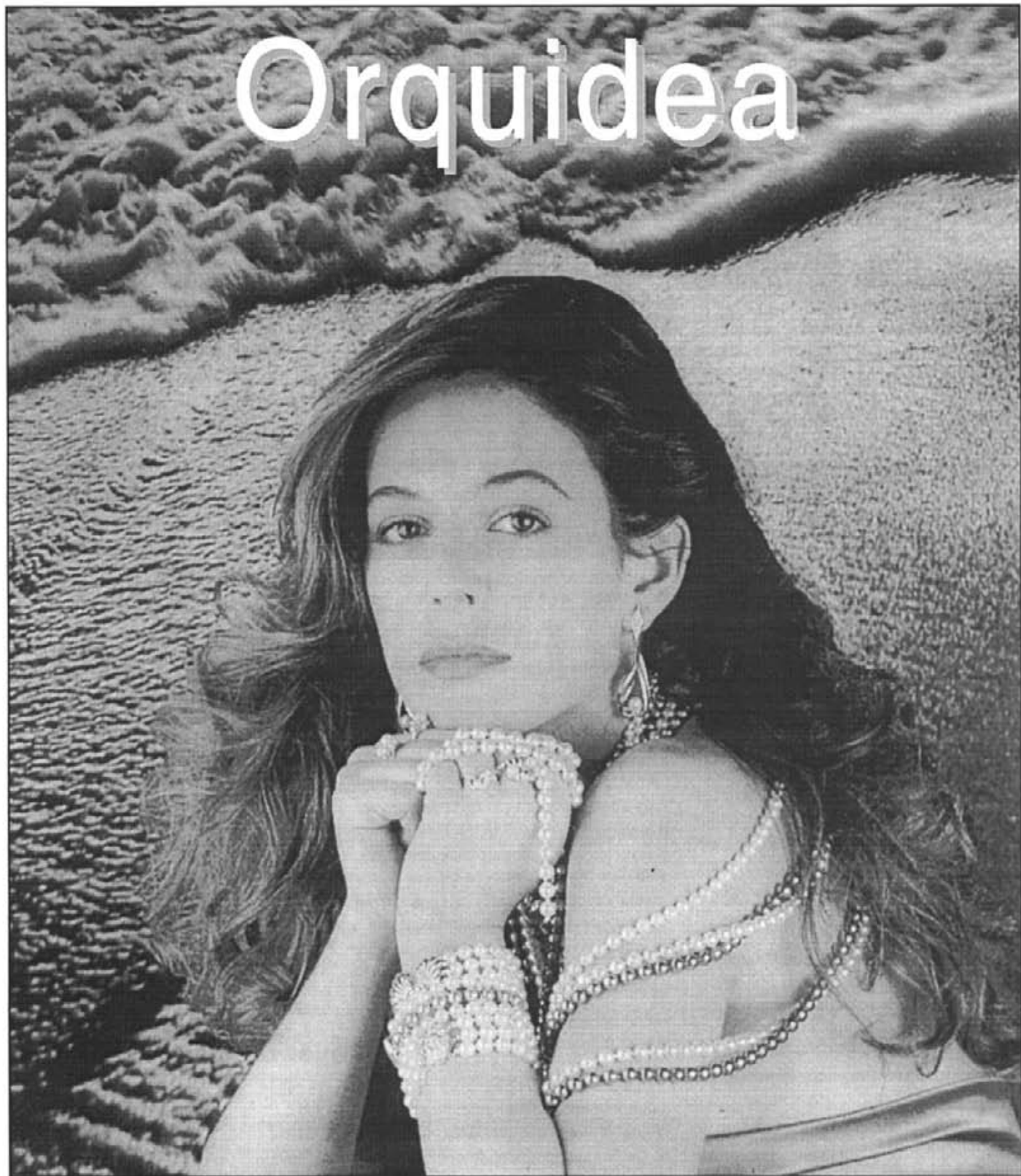
Estic segura que donya Jerònia se sentirà orgullosa de la seva bona tasca; gran part dels montuïrers li estarem sempre agraïts pel que hem après i guardarem un molt bon record de la seva passada per Montuïri. Fins sempre.

Antònia Gomila Jaume

Certamen literari de Castellitx

De bell nou s'han tornat convocar els premis literaris de Castellitx en les modalitats de poesia, narració curta, glosat i investigació. El termini acaba el 20 de març. A la nostra redacció obren les bases i estan a disposició dels interessats.

Orquidea

Perlas
Orquidea®

L'equip de preferent en zona de promoció a III

L'equip de I Preferent ha acabat el mes de gener en el cinquè lloc de la taula classificatòria amb 38 punts, els mateixos que l'Alaró, quart classificat. Si en aquests moments acabàs la lliga, disputaria la fase d'ascens a III divisió.

NOU ENTRENADOR

Jaume Antón ha substituït Cristòfol Ors en la direcció tècnica de l'equip juvenil. Fins ara havia entrenat el Penya Arraval, equip que va ascendir a I regional.

RESULTATS

El resultat aconseguit pels equips montuïrers durant el passat mes de gener han estat els següents:

Futbol I Preferent

Montuïri, 4 - Ferrioler, 1
Son Roca, 3 - Montuïri, 1
Montuïri, 1 - Montaura, 0
Peguera, 1 - Montuïri, 1

Futbol III regional

Platges Can Picafort, 1 - Montuïri, 1
Montuïri, 3 - Ariany, 1
Son Cladera, 6 - Montuïri, 1

Futbol juvenil

Montuïri, 1 - At Balears B, 1
Independent-Camp Rodó, 4 - Montuïri, 1
Montuïri, 2 - P. Ramon Llull B, 2

Futbol cadet

Montuïri, 0 - Vilafranca, 3
Montuïri, 4 - Cardassar, 3
S'Horta, 2 - Montuïri, 4

Futbol infantil

Algaida, 2 - Montuïri, 2
Petra, 9 - Montuïri, 0
Montuïri, 1 - Manacor, 5

Futbol aleví

Montuïri, 1 - Cardassar, 4
Olímpic, 11 - Montuïri, 0

Futbol-7 benjamí

Algaida At, 2 - Montuïri, 3
Montuïri, 1 - Sineu, 3

L'equip de benjamí de futbol-7 a principis de temporada

Futbol-7 empreses

Spanair, 6 - Restaurant Múnper, 7
S'Estació, 2 - Restaurant Múnper, 0

Bàsquet sénior

Montuïri, 53 - Hispània, 50
Sanimetal d'Artà, 58 - Montuïri, 37
Montuïri, 35 - Juan de la Cierva, 39
Roldan, 46 - Montuïri, 56

Bàsquet cadet

Montuïri, 32 - Colonya Pollença B, 29
Selva, 33 - Montuïri, 46

Montuïri, 38 - Madre Alberta, 25

Bàsquet infantil

Juventut Mariana B, 20 - Montuïri, 60
Montuïri, 60 - Campos, 27
Binissalem, 48 - Montuïri, 27

Minibàsquet

Montuïri, 62 - Bons Aires, 29
Montuïri, 64 - Sagrat Cor, 10
Campanet, 4 - Montuïri, 62

Biel Gomila

Restaurant

PUIG DE SANT MIQUEL

(Dimarts, tancat)

Cuina mallorquina Forn de llenya

Ctra. de Manacor, km. 31 • Tlf. 64 63 14 • Montuïri

Bàrbara Amengual, entrenadora de l'equip sénior femení de bàsquet

Bàrbara Amengual Miralles, entrenadora de l'equip sénior femení de bàsquet del Club Poliesportiu Montuïri, va començar a jugar a bàsquet de promoció als nou anys i a nivell federat, quan havia complit els onze anys, amb el col·legi Santa Mònica de Palma. Abans d'entrenar a Montuïri, ha dirigit equips de Santa Mònica on va iniciar la seva tasca com a preparadora d'aquest esport.

- Sabem que aprovaes el títol de monitora essent molt joveneta?

- Tenia només quinze anys i als setze em vaig treure el títol d'entrenadora.

- Has fet altres cursos?

- Ara em queda el títol d'entrenadora superior que serveix per a I divisió. Ara bé, jo no tenc aspiracions per estar a I divisió.

- Com va ser que et decidires venir a entrenar a Montuïri?

- Havia estat tres anys inactiva. El club necessitava algú que tengués el títol i posat que jo som montuïrera i els cap de setmana venc aquí, m'ho varen proposar i vaig acceptar. És una tasca que m'encanta. Al principi que tenien en Maties com a entrenador, jo vaig deixar la fitxa perquè el club l'havia de menester oficialment i vaig dir que no passava res si jo no entrenava. A més a més, aleshores, tenia dificultats de fer-ho a causa del treball. Més tard em tornaren cridar i perquè és una cosa que m'agrada, vaig dir que sí.

- Quina anàlisi fas del teu equip i de la temporada?

- És un conjunt que es va formar una mica a la correguda. En Maties ja ho va explicar en aquestes pàgines. Ara que ja portam uns mesos, començam a comportar-nos una mica en equip, a conèixer-se unes a les altres i a situar-se damunt la pista. Els faltava experiència amb el joc ja que feia temps que no havien jugat. Els resultats ja hi són perquè ja hem guanyat quatre partits.

- De quin partit dels que heu disputat fins ara, et sents més satisfeta?

- Contra l'Hispania i Calvià. El primer perquè és un dels capdavaners de la classificació. En el seu camp perdérem de quaranta punts de diferència i en Es Dau les derrotàrem per un marge tres punts i

L'equip de bàsquet sénior femení amb la seva entrenadora Bàrbara Amengual

això té molt de mèrit. Contra Calvià tenc un bon record perquè va ser el primer partit que guanyàrem amb mi a la banqueta.

- Supòs que la major dificultat que l'equip ha hagut de vèncer, ha estat el temps d'inactivitat, què esperaves d'elles?

- Les ganes de jugar- que el que més tenen- ha superat aquest handicap. Malgrat els hagi faltat l'experiència d'aquests darrers anys, el seu interès i voluntat han fet que millorassin, dia rera dia. De vegades, com saps, no basta disposar d'un equip bo per triomfar; el més important són les ganes i, a això, elles sí que ho han demostrat.

- Podries qualificar l'ambient que respira el grup?

- Boníssim perquè gairebé totes les jugadores tenen més o manco la mateixa edat, totes són montuïreres i ja es coneixien.

- Veus possible la continuïtat d'un equip sénior de cara a les properes temporades?

- Pel que veig, pens que sí. Si totes les dotze segueixen, no ho sé, perquè encara no els n'he parlat. Ara bé, crec que totes en tenen ganes de continuar.

- Com veus, en general, el bàsquet a Montuïri?

- Es nota que encara van començant. Opín que haurien de consolidar el que és

el Club. Manquen entrenadors, cal que la gent faci cursos i no estar pendent de favors i que la gent firmi la fitxa per cobrir l'expedient. L'ideal d'un club és que tots els equips vagin coordinats i que tinguin una línia comuna. També pens que no s'haurà de mirar tant el futbol i es miri un poc més el bàsquet.

- Per acabar, sempre demanam a l'entrevistat que ens expliqui una anècdota relacionada amb el seu esport. Quina podries contar-nos tu?

- En lloc d'una, en tenc dues. El primer any que entrenava Santa Mònica cadet femení em vaig enfrontar a l'equip de Montuïri i ha estat casualitat que aquelles mateixes jugadores que tenia com a rivals, ara formen el meu equip de Montuïri. No ho posis, però, aleshores, va guanyar Santa Mònica. L'altra, és que quan era jugadora no m'alineaven massa i això que sempre anava als entrenaments. Ma mare em va dir que si algun dia era entrenadora, me n'havia de recordar d'aquest fet.

Na Bàrbara en comenta que triem una de les dues anècdotes. Vull escriure-les totes dues perquè demostrin, per una part, que el món és petit: les qui varen ser contràries seves ara són les seves jugadores i que un entrenador ha de tenir en compte les nines o nins que no juguen o actuen poc.

Joan A. Payeras Ramonell

CONEGUEM L'EQUIP DE PREFERENT

ALEJANDRO PÉREZ CUENCA, "ALEX"

JOSE MANUEL PARDO

Aquest jove ha arribat als deu anys que va complir el passat 15 de novembre. Juga de davanter centre. És del Barça "a matar", com puntualitza, i el seu ídol, Stoickov. Estudia per ser policia municipal. Ha estat en el Recreatiu la Victòria (fins a cadets B), Platges de Calvià (cadet de segon any i juvenil de primer any) i Atlètic Balears (juvenil).

Dos motius l'indueixen a fitxar amb el Montuiri: l'amistat amb Pardo i el fet que el seu oncle, el defensa Pérez, hagués jugat aquí temporades anteriors.

Li va passar una anècdota força curiosa. Amb el seu company Pardo eren a Canàries a jugar i varen anar a veure un partit de Las Palmas. Quan tornaren a l'hotel, Àlex se'n adonà que havia deixat

la bossa esportiva a l'estadi. Va tonar-hi, va trobar tancat, li varen obrir, va demanar que encenguessin un altre cop tots els llums, però no va trobar la bossa. Va haver de comprar-ne unes altres botes. Quan se les posava per començar el partit, una persona va comparèixer amb la bossa que havia perdut.

Com el seu amic "Alex" també té deu anys i va néixer dia 6 d'octubre de 1978. Actualment fa el servei militar a la base Tinent General Asensio. Tot i que el seu equip preferit és el Reial Madrid, admira profundament l'exbarcelonista Ronaldo. Actua de davanter i abans de fitxar pel club de la vila, s'havia iniciat en el món del futbol amb l'Atlètic Rafal per romandre, després, cinc temporades amb els equips base del Reial Mallorca. Va passar, a continuació, a formar part de les files de l'etern rival del club degà, l'Atlètic Balears, entitat que l'ha cedit al Montuiri fins a final de la lliga.

Va decidir venir a Es Revolt arran de la bona amistat que l'unia amb Fernando Asensi, l'antic entrenador local, i que havia tengut com a tècnic en el Mallorca.

Com a anècdota, recorda que havia d'anar a Santa Maria per fer un entrenament amb la selecció. Abans de començar el partit, li varen pegar molts de nervis, va tenir problemes a l'estómac i no va poder jugar.

Joan Antoni Payeras

Per enfora que es trobi...

"SA NOSTRA"
*sempre es al
seu costat*

fon "SA NOSTRA"

Dues trobades escolars esportives

Durant el més de gener s'han celebrat dues jornades escolars a Montuiri, dia 14 i 30, amb l'objectiu de promocionar l'esport minoritari dins la Comarca des Pla de Mallorca. A més dels escolars del nostre centre n'hi han participat de Sant Joan,

Santa Eugènia, Algaida, Lloret de Vista Alegre i Sineu. El tennis taula, hàndbol i minibàsquet han estat els esports que preferentment han practicat i ho feren en el Local Jove, a la pista de les escoles i a la del Dau.

Seguridad y Limpiezas, S.A.

Gremio de Albañiles, 14

Tlfs. 29 50 92 - 29 50 66 - 20 63 11
Pol. Son Castelló 07009 Palma de Mallorca

Col·lectes extraordinàries

Al llarg de 1997 a la nostra parròquia s'han duit a terme les col·lectes extraordinàries que es detallen a continuació, l'import de les quals s'ha enviat a l'administració diocesana per a les atencions per a les quals foren fetes: *Pessetes*

Febrer	Campanya contra la fam	132.735
Març	Dia del Seminari	63.795
Abril	Mallorca Missionera	53.850
Juny	Càritas Diocesana	53.705
Juliol	Dia del Papa	18.125
Octubre	DOMUND	100.575
Novbre.	Església Diocesana	45.685
Dbre.	Càritas Diocesana	120.275
<i>Total</i>		<i>588.745</i>

Dia del dejuni voluntari

Mans Unides en la seva lluita contra la fam proposa per al proper 6 de febrer el dia del dejuni voluntari. Consisteix en menjar poca cosa i fer-nos solidaris amb els que passen fam en el món. El que estalviem aquest dia i qualche aportació més es poden oferir a la col·lecta que es farà el diumenge següent per lluitar contra la fam.

Campanya contra la fam

El diumenge dia 8 es farà a tot l'Estat la campanya contra la fam. És un moment per fer-nos sensibles a aquesta terrible lacra mundial. Fem la nostra aportació econòmica per tal d'ajudar a la campanya. Poden disposar del vostre donatiu a *Mans Unides* a través del

Campanya "Mans unides contra la fam"

• *Convid tots els cristians a comprometre's en la construcció d'un món més just, humà i habitable, que no es tanca en ell mateix, sinó que s'obri a Déu.*

• *Fer aquest món més just significa:*

- *Esforçar-nos que no hi hagi nins sense nutrició suficient.*
- *que no hi hagi joves sense una convenient preparació.*
- *que no hi hagi camperols sense terra per viure, i poder progressar dignament.*

Papa Joan Pau II

Des de l'interior de l'església, així es contemplen els quadros que, una vegada enllestits tots, integraran el retaule anomenat de Sant Pere

comptes bancaris que tenen, o bé a la col·lecta de les misses d'aquest diumenge. Esperam la col·laboració de tots, per poca que sigui.

Quaresma

El proper dia 25 comença la Quaresma amb la imposició de la cendra, que tindrà lloc a la parròquia a les 20 h.

Aprofitem aquest temps de quaresma per dedicar més estones a la reflexió bíblica, a la pregària i a la fraternitat.

Cursets prematrimonials

Dia 9 de febrer a les 21 h. a la rectoria d'Algaida comencen els cursets prematrimonials per a aquelles parelles que es preparen per rebre el matrimoni cristià.

No perdís la calma

No t'inquietis per les dificultats de la vida, pels seus alts i baixos, per les seves decepcions, pel seu esdevenir més o manco ombrívol.

Vulguis lo que Déu vol.

Ofereix-li, en mig d'inquietuds i dificultats, el sacrifici de la teva ànima senzilla que, malgrat tot, accepta els designis de la seva providència.

Poc importa que et consideris un fracassat si Déu et considera plenament realitzat: al seu gust.

Perd-te confiat cegament en aquest Déu, que et vol per a Ell i que arribarà fins a tu, encara que mai no el vegis.

Pensa que estàs en les seves mans, tant més fortament agafat, quan més decaïgut i trist et trobis.

Viu feliç. T'ho suplic. Viu en pau. Que res no t'alteri, que res no sia capaç de llevar-te la teva pau. Ni la fatiga psíquica. Ni les teves mancances morals.

Fes que brosti, i conserva sempre damunt el teu rostre, una mitja rialla, reflex de la que el Senyor contínuament et dirigeix.

I en el fons de la teva ànima col·loca, abans que res, com a font d'energia i criteri de veritat, tot allò que t'ompli de pau de Déu.

Recorda: tot quant et reprimesqui i t'inquieti és fals.

T'ho asseguro en nom de les lleis de la vida i de les promeses de Déu.

Per això, quan et sentis afligit i trist, adora i confia.

Teilhard de Chardin

Pluviometria

Gener de 1998

Dia	1	2'1 litres m2
"	24	5'2 " "
"	28	1'2 " "
"	30	4'8 " "
"	31	12'1 " "
Total 25'4 " "		

Apotecaries

Ariany 8 febrer | Petra 22 febrer
Montuïri 15 " | Porreres 1 març

Temps passat

10 anys enrere

Febrer de 1988

Ràdio Murta

A partir d'aquest febrer de 1988 Ràdio Murta prengué nou vols i ja es deixava sentir bé. I de la mateixa manera es va modernitzar. D'emetre a mig vat passaren a 35. N'Amador Bauçà fou nomenat director i aleshores hi havia 18 locutors.

25 anys enrere

Febrer de 1973

Constitució del Patronat de Música

Després d'una sèrie de reunions prèvies en les quals els capdavanters foren Pere Miralles Roca, Miquel Fiol Company i Rafel Socas Miralles, es va constituir pel febrer de 1973 el "Patronat Cultural-Musical de Montuïri". Prèviament s'havien aprovat els Estatuts que haurien de regir les activitats pròpies de l'Associació.

50 anys enrere

Febrer de 1948

Denúncia per obres

Un grapat de veïnats denunciaren a l'Ajuntament que Jaume Bauçà Gayà havia començat obres a Na Païssa per fer una casa, de tal manera que el carrer quedava reduït a una amplària de 4'5 metres. En vista d'això, el Consistori a la sessió del 17 de febrer de 1948 acordà redactar un projecte d'urbanització de la zona, al qual s'hi haurien d'atendre.

100 anys enrere

Febrer de 1898

Dimissió del secretari

El que era secretari-interventor de l'Ajuntament, Antoni Mayol Miralles, dia 26 de febrer de 1898 va presentar la dimissió per assumptes familiars. Se li va admetre i al seu lloc es nomenà Andreu Ferrer Pocoví. El qui ho era passà a ser auxiliar de secretaria.

Guinar en casa

Cuixes de pollastre farcides

Ingredients

- 8 cuixes de pollastre
- 5 cebes
- 200 gms. de gambes picades
- 2 cullerades soperes de pa rallat
- 1 ou
- 8 tallades de "Beycon"
- Oli, sal i pebre bo

Elaboració

Bullir les cuixes per llarg, posar-hi el farciment, enrevoltar amb una tallada de "beycon" i fermar amb un fil. Tallar les cebes, posar-les dins una rostidora, posar-hi la meitat de l'oli i la meitat d'aigua, pebre bo, sal i mesclar-ho tot bé. Damunt, posar-hi les cuixes farcides i coure 25 minuts al forn.

Margalida Ribas Nicolau "Roca"

Dia 21 de gener passat les Persones Majors es reuniren per celebrar el tradicional dinar de cap d'any. La foto n'és una mostra

Demografia

Gener de 1998

Naixements

Dia 1.- Josep Baceló Carralero, fill de Josep i Alfia.

Dia 12.- Maria Mestre Arbona, filla de Miquel i Maria Sebastiana.

Defuncions

Dia 18.- Joan Pocoví Roca "Boira", viudo de 77 anys.

Dia 23.- Isabel Mayol Pocoví "Piadosa", viuda de 88 anys.

Matrimonis

Dia 24.- Pere López Barceló amb Basília Fernández Sánchez.

Glosa

A ses dones de sa matança

Jo tene una recordança;
molts de pics que hi he pensat
en dos anys que fa que he anat
a fer feina a sa matança;
quan vaig allà mai me cansa
perquè sempre m'ha agradat;
molts de pics hem celebrat;
sempre els he fet es glosat
per dones de sa matança;
puc contar aquesta alabança:
sempre han duit molta bondat;
és ver tot quant he contat,
perquè Déu los ho ha donat;
mai se ven ni s'ha comprat,
perquè això no se traspasa.

Amador Font

VERGER

MATERIALS DE CONSTRUCCIÓ

BIGUES - BLOCS - RAJOLES - AÏLLAMENTS
TRANSPORT PROPI - PINTURES - XEMENEIES
DISSABTES MATÍ OBERT

Crta. Montuïri - Porreres, Km. 1

Tlf. 64 66 95

MONTUÏRI

